De waarheid over Italië - Abessinië

door:

J. v. Starkenburg

„De wereld wordt geleid door menschen, waarvan men dit niet denken zou", heeft Diaraeli gezegd en wij kunnen hieraan toevoegen, dat een zekere pers tot taak heeft, degenen die men beheerschen wil, te blinddoeken."

L. Martin. L'Angleterre et la Franc-Maçonnerie.

De waarheid over Italië - Abessinië

EN HET DRIJVEN DER ENGELSCHEN, VRIJMETSELAREN EN ROODEN NAAR EEN TWEEDEN WERELDOORLOG

DOOR :

J. VAN STARKENBURG

„De wereld wordt geleid door menschen, waarvan men dit niet denken zou", heeft Disraëli gezegd en wij kunnen hieraan toevoegen, dat een zekere pers tot taak heeft, degenen die men beheerschen wil, te blinddoeken."
L. Martin. L'Angleterre et la Franc-Maçonnerie.

UITGEVERIJ „OISTERWIJK" TE OISTERWIJK. 1935

1. INLEIDING

Het doel van dit boekje is enkel en alleen de waarheid te dienen, onverschillig ten wiens gunste dit uitvalt. Het is dan ook niet aan den schrijver en diens vooropgezette sympathie of antipathie te wijten, dat het op een verdediging van het Italiaansche streven is gaan lijken. Dit komt enkel en alleen daardoor, omdat het recht en de werkelijkheid der feiten nu eenmaal dien kant heen wijzen en er aan de andere zijde niets tegenovergesteld kan worden, dan de afgrijselijke machinatie van grenzenlooze huichelarij (zooals die aan ieder beginselloos en opportunistisch streven ten grondslag ligt), met de daaruit noodwendig voortvloeiende valsche intrigues en terroristische samenzweringen, waardoor de liberale wereld der „vrijheid" voortgedreven wordt en die haar een roemloos maar bloedig einde zullen bezorgen, als er niet tijdig een ander einde aan gemaakt zal worden.

Voor vele lezers zal de ontmaskering van de agitatie der moderne politieke onderwereld een pijnlijke openbaring zijn ; anderen zullen, verblind door haat en vooroordeel, het boekje schouderophalend ter zijde leggen.

En geen van beiden is verwonderlijk : zoowel de aspecten der kwestie, die dit werkje geeft, als het meerendeel der aangevoerde feiten en gegevens, zal hen volkomen vreemd zijn. In hun brave en respectabele kran-

ten zullen zij deze zeker niet tegengekomen zijn. Voor zoover deze (zooals o.a. de roode pers), de „voorlichting" niet door knippen, generaliseeren, toevoegen en eenzijdig benadrukken totaal vervalschten, hebben zij een geheel eenzijdig en verminkt beeld van de onderhavige kwesties gegeven, dat heelemaal niet met de waarheid overeenkomt.

De gelegenheid om van beginselvaste zelfstandigheid blijk te geven was thans echter zoo mooi. Dat hebben eigenlijk alleen de bewust verminkende roode bladen gedaan. Voor de andere kranten schijnen de beginselvaste, zelfstandige buitenlandsche bladen van nationale richting, geen beteekenis te hebben. Het anti-fascisme woog bij hen zwaarder dan de waarheid en de werkelijkheid : met het gevolg, dat bijna heel het Nederlandsche krantenlezend publiek een valsch beeld van deze belangrijke gebeurtenissen gekregen heeft.

Hoe dat kan, heeft Wouter Lutkie zeer raak en hekelend uiteengezet : „Onze brave kranten !... Die allemaal slechts voor een gedeelte van hun inhoud principiëel worden geredigeerd. Voor het andere gedeelte zijn ze trouwe spreektrompetten van de maçonnieke en liberale God-niet-vreezende persagentschappen, op wier diensten zij steunen en bestaan. — Immers, geen enkele krant controleert de binnen-komende telegrammen en berichten op hun betrouwbaarheid....."

„In hunne argeloosheid meenen zij slechts berichten te verspreiden, objectief geschiedenis-materiaal te verzamelen. In werkelijkheid helpen zij de geschiedenis hunner dagen naar een listig vooropgezet plan te verval-

schen en verspreiden zij en bieden zij aan hun lezers een noodlottig geestelijk vergif. In werkelijkheid dienen zij, als willooze, beseflooze, stom gedweeë werktuigen, doeleinden die hen ontgaan en die meestal hun meest wezenlijke eigen belangen op zeer geraffineerde wijze bestrijden.

Van de dieven zijn zij diefjesmaat, zonder het te weten. Van de liegers, liegersmaat.

Maar gelukkig zijn er nog enkele kranten die, althans in het gedeelte dat wèl principiëel geredigeerd wordt, nog eenig tegengif bieden voor het vergif dat door de berichten en door oneigene correspondenties (hoe meer cliché-journalistiek, hoe meer van den kranten-inhoud er buiten principiëele controle valt) den lezers wordt ingediend." („Dief en Diefjesmaat" in de N. T. C. van 25 Sept. 1935).

Zoo is het inderdaad en dit werkje wil zoo veel mogelijk van de vervalsching en vergiftiging, die in verband met de „kwestie" Italië-Abessynië heeft plaats gevonden, herstellen : door op de eerste plaats deze kwestie zelf in een juister licht te plaatsen en door op de tweede plaats de huichelarij en agitatie te ontmaskeren, die door den Volkenbond, door Engeland, door de Vrijmetselaars en door het Communisme zijn ten toon gesteld.

18 October 1935. J. van STARKENBURG

2. ITALIË — ABESSINIË

Door de onjuiste berichtgevingen, die zelfs door onkunde of haat tot vulgaire lasterpraatjes zijn overgegaan, is het gansche beeld van deze kwestie vertroebeld en zijn vooral de Italiaansche drijfveeren en toestanden volkomen vervalscht en de Abessinische geïdealiseerd. De roode volksmenners, die hun oorlogshonger verschuilen achter den roep om „sancties", hebben jaren lang een strijd tegen het Fascisme gevoerd onder de leuze „Fascisme is oorlog" en zij stellen het thans voor, alsof door het Abessinische geval hun leuze bevestiging vindt. De pacifistische zwijmelaars en humanitaristische hersenloozen, die alleen hun eigen weeke egoisme lief hebben, in een verachtelijk negeeren van alles wat Waarheid, Rechtvaardigheid en Werkelijkheid is, vergeten dat alleen een stricte naleving van deze heilige beginselen den vrede brengen kan. In hun bangelijk egoisme zien zij niet in, dat op een ondergrond van onrecht en liefdeloosheid, zooals de democratisch-liberale wereld die vertoont, vrede een illusie is en hun pacifisme slechts een propaganda voor de stabilisatie van een onrechtvaardige, chaotische en onchristelijke wereld. Waar het onrecht heerscht, kan geen vrede bestaan, doch moeten noodzakelijk spanningen groeien, die slechts in een oorlog een uitweg vinden.

Het pacifisme, dat louter egoisme is ; het egoisme van

„laat mij met rust, al bloedt de heele wereld dood" tot ideaal verheven, is in zijn angst voor iedere verandering en iedere omwenteling — ook voor die welke een rechtvaardiger toestand schept — totaal anti-christelijk en in flagranten strijd met de Woorden van den Christus : „Ik ben niet den vrede komen brengen, maar het zwaard", niet de luie, lamme, egoistische „vrede" der pacifisten die zich bij onrecht en misdaad neerleggen, maar het Zwaard der Rechtvaardigheid, der Gerechtigheid. Niet naar vrede moeten wij streven, maar naar sociale en politieke gerechtigheid en dan zal de vrede daaruit vanzelf als een bloem ontbloeien. „Gerechtigheid en Vrede zullen elkander kussen", staat als een duidelijke omschrijving van deze waarheid in de H. Schrift te lezen. Waar gerechtigheid heerscht, is de vrede aanwezig en waar de ongerechtigheid en het egoisme meester zijn, KAN geen vrede bestaan.

Het éénige DAADWERKELIJKE streven naar den vrede bestaat dus niet in het sentimenteele pacifistische gezemel, maar in het streven naar gerechtigheid ; naar politieke, sociale en economische gerechtigheid, zoowel binnen de grenzen der landen als in de internationale onderlinge verhoudingen. Waar de rechtvaardigheid en de rechtsorde in een land gezagvol gehandhaafd worden, is er binnenlandsche vrede : is de klassenstrijd, de partijenstrijd en de economische strijd „opgelost" in de harmonische samenwerking van allen tot heil van allen, in de eenheid van den nationalen vrede. Waar de rechtvaardigheid en de rechtsorde den grondslag zijn der internationale verhoudingen, is er harmonie en vreedzame

samenwerking en zullen eventueele conflicten — die er steeds zullen blijven zoolang als de mensch mensch blijft — van beperkten omvang zijn en niet zooals thans een destructieve en vergiftigende, maar een zuiverende werking hebben.

Helaas heerscht in de moderne wereld de rechtvaardigheid niet, doch slechts het egoisme en de barbaarsche hebzucht. Een volkenbond is dus noodzakelijk een huichelbond en een oorlogsinstrument en de heele nationale en internationale verhoudingen vertoonen slechts teekenen van strijd en oorlog. Ingeschakeld in de groote leuzen van vrijheid en gelijkheid en dus vijandig aan iedere orde en hierarchie, zijn de staten en is de wereld, overgeleverd aan de willekeur en de dreiging van allerlei duistere krachten, die wild en onbeheerscht door elkander woelen. De volkeren worden in het vrijheidsregime de gemakkelijke prooi van de zelfzuchtige demagogen, die hen opzweepen tot daden waarvan zij de consequenties niet kunnen nagaan en die de echte, diepere „stem van het volk" verstikken in een bral van valsche leuzen. Als dan een humanistisch warhoofd als Senator Borah verklaart, dat „de volkeren ter wereld ALLEEN maar vrede willen", dan teekent hij hiermede de gansche pacifistische misleiding, die de volken „vrede" voorspiegelt om hen de gerechtigheid te kunnen onthouden; die de menschen alleen maar aan vrede wil laten denken, wel wetend dat dit een dwaalmiddel is, waardoor men den oorlog ontketent. Het pacifisme is het gemeenste oorlogsinstrument van onzen tijd, omdat het een beletsel is voor recht en rechtvaardigheid, die

slechts door een hevigen mannelijken strijd op ons zelf en op de wereld veroverd zullen worden. Het godzaliglamme pacifisme voedt hen, die het bereikt, op tot een bestiale zelfgenoegzaamheid, tot een walgelijke geestelijke en moreele weekheid ; het is het einde van het einde, de laatste en onbeschaamdste consequentie van het liberale individualisme. Het is een utopie, die misdadig is omdat zij, speculeerend op het in iederen mensch aanwezige verlangen naar vrede en rust, de valsche behoudzucht der wanorde verstrekt, de geestelijke normen van waarheid en recht vertroebelt, en het oordeel vergiftigt. „Nooit meer oorlog" immers is een leus, waarmede iedereen instemmen kan die niet aan een oorlog verdient ; maar het is tevens een leus, die door het demagogisch gebruik dat de pacifisten er van maken om de huidige, door het demo-liberale egoisme ontstane, onrechtvaardige toestanden te bestendigen, juist tot oorlog leiden moet. Het is een leus geworden die, door het averechts gebruik dat er van gemaakt wordt, de leus is van de democratische behoudzucht en van het liberale imperialisme ; een leus waarmede men aan de verdrukten en de verminkten hun goed recht onthoudt, en tevens — door een onontkoombaar noodlot — de schuldigen vrijuit laat gaan en de rechtvaardigheid schendt.

Want, gezien de huidige verhoudingen in de wereld ; gezien tevens de hatelijke hardheid en liefdeloosheid waarmede de egoistische liberalen het te veel dat zij hebben vasthouden en liever laten verrotten dan aan anderen te geven, die er zoodanige behoefte aan hebben, dat

het voor hen een kwestie is van leven of ondergaan ; gezien de werkelijkheden onzer wereld, is „nooit meer oorlog" een egoistische illuzie z o o l a n g m e n g e e n r e c h t e n r e c h t v a a r d i g h e i d b e t r a c h t , OOK in de internationale verhoudingen. Eenerzijds zien wij een groep rijken, die veel meer ruimte, grondstoffen en mogelijkheden bezitten dan hun inwoners noodig hebben en die zich hermetisch hebben afgesloten ; anderzijds een reeks landen, zooals Duitschland, Oostenrijk, Italië en Polen, die zoodanig van structuur en van mogelijkheden zijn, dat zij in hun huidigen vorm onmogelijk kunnen bestaan. Wanneer men hen de kans op het bestaan niet WIL geven, dan MOETEN zij ten onder gaan en MOETEN deze volkeren binnen korten tijd crepeeren. Wanneer zij dus in opstand komen tegen de internationale zwendelarij en tegen het imperialistische egoïsme van de andere mogendheden, die meer hebben dan zij gebruiken kunnen en van hun overvloed weigeren een redelijk aandeel aan de behoeftigen af te staan, dan kan men die opstand omwille van het RECHT TOT LEVEN niets anders dan RECHTVAARDIG noemen.

De schuldigen zijn dan niet zij, die voor hun levensbehoud vechten, maar zij die hun het leven onmogelijk maakten.

„Nooit meer oorlog", is een wensch van i e d e r e e n , van den fascist even goed als van den pacifist. Maar de fascist zegt: RECHT DOEN EN EERLIJK MET ELKANDER SAMENWERKEN, ieder zijn levenskans geven en dan hebben wij het oorlogsgevaar overwonnen

omdat wij het kwaad in den wortel hebben aangetast en de oorzaken van de oorlogsdreiging hebben weggenomen, want : „Vrede EN GERECHTIGHEID zullen elkander kussen.”

De pacifist daarentegen zegt : sla alle wapens stuk, houd wat je hebt, maak een internationale politiemacht die waarborgt dat alles zoo blijft als het is.... en laat de hongerigen crepeeren, de verminkten doodbloeden en de bezitters zwelgen in hun overvloed.

Geen wonder dat de imperialistische grootmachten, die er slechts wel bij kunnen varen, in allerijl dit pacifistische masker in een groote oplage besteld hebben en zich uitgeven voor de apostelen van den vrede, voor HUN vrede, voor het vreedzaam bezitten van HUN OVERVLOED. En zoo zien wij, dat juist de democraten en liberalen, die het ONRECHT trachten te consolideeren en door dit onrecht de ware aanstokers van de oorlogsdreigingen zijn, met het pacifisme schermen en de verdrukten als de oorlogsaanstokers trachten te brandmerken.

Voor Italie gaat dit in geen geval op. Het heeft door de fascistische corporatieve orde den vrede binnenslands gevestigd, omdat het de rechtvaardigheid in eere herstelde en de rechtsorde (dus den vrede) schiep, in samenwerking en nationale solidariteit. En dat is juist een der redenen, waarom pacifisten en rooden in één koor samen huilen tegen het fascisme dat de Rechtvaardigheid herstellen wil, WANT DE RECHTVAARDIGHEID IS HUN EEN GEVAAR, een gevaar voor het eigen standje der klassestrijdende ik-politiek. Wanneer de Ge-

neefsche Zeverbond dezelfde kracht bezat als het fascisme en evenzeer recht en rechtvaardigheid betrachtte, dan zou ieder oorlogsgevaar en ieder pacifisme verdwijnen, omdat „Vrede en gerechtigheid elkander zullen kussen".

Wij zijn niet de eenigen, die dezen grond van het Italiaansche veroveringsplan zien. Het officieuze „Giornale d'Italia" schreef in zijn nummer van 3 October 1935 zeer terecht, over den Italiaanschen opmarsch in Abessinië :

„dat dit geen imperialisme of aanval is, doch een natuurlijke beweging van een natie, die zeer rijk is aan menschen, maar arm aan grondstoffen en koloniën, en die behoefte heeft aan expansie. Het gepraat van den Volkenbond, wiens pogingen tot internationale samenwerking altijd gefaald hebben, is nutteloos. Overigens hebben de mogendheden, die bereid zijn zich op te offeren voor het handvest, dat over hun belangen beschikt, geweigerd de arme naties te helpen die een beroep deden op hun internationale samenwerking."

En dit niet alleen van Italiaansche zijde ; ook de objectieve Engelschman ziet denzelfden grond voor de oorzaak van de Italiaansche actie ! Lord Lothian heeft, volgens een Reuter-bericht, in een groote rede te Manchester dezelfde oorzaken aangegeven. Hij zeide o.a.

„DE EIGENLIJKE OORZAAK VAN DEN HUIDIGEN STRIJD LIGT EVENWEL NIET IN ABESSINIE, DOCH IN HET SLUITEN VAN DE GRENZEN DER NATIES, SEDERT DEN OORLOG VAN 1914.

Voor dien oorlog emigreerden ieder jaar 300.000 Italianen naar de Vereenigde Staten, thans zijn alle landen, waaronder eenige

met een snel wassende bevolking, opgesloten binnen hun grenzen. Het meest opmerkelijkste is misschien Italië, doch ook Japan behoort er toe en Duitschland zal morgen komen, waarna nog anderen zullen volgen.

De eenige mogelijkheid om de Abessinische kwestie op te lossen bestaat in een uitbreiding van de emigratie-mogelijkheid.

Sir Samuel Hoare heeft hiertoe een deur een weinig geopend, toen hij sprak over de verdeeling van de grondstoffen der wereld, DOCH HIJ IS NIET VER GENOEG GEGAAN. ZOOWEL TEN AANZIEN VAN DUITSCHLAND ALS VAN ITALIE ZAL MEN VEEL VERDER MOETEN GAAN, WIL MEN OP DEN DUUR VREDE HOUDEN.

Noodzakelijk is een verlaging van de tolmuren, gemeenschappelijke bespreking van het emigratie-probleem, herziening van de mandaten en een studie van het vraagstuk van de „open deur politiek" in alle koloniale gebieden."

Ook hij geeft dus als grond van den Italiaanschen opmarsch het recht van de noodzaak aan en teekent de liberaal-egoistische politiek der andere naties als de schuldige aan.

Is deze noodzaak dan zoo ernstig ?

Inderdaad, de noodzaak zoowel op economisch gebied als op het gebied der bevolking is zoo dringend, dat zij o.i. in verband met de saboteerende houding der andere mogendheden om hierin tegemoet te komen, een geweldadige verovering van Abessinië volkomen rechtvaardigt. Er zijn, zooals de „Gazetta del Popolo" in zijn nummer van 13 September 1935 uiteenzet, slechts drie oplossingen mogelijk : 1. De rechtvaardige verdeeling van de ruimte en de rijkdommen door de bezitters. Dat is een kwestie die bestudeerd kan worden, zegt Sir Sa-

muel Hoare. En voor wie weet wat men onder dit „bestudeeren" heeft te verstaan is het duidelijk, dat het Italiaansche volk gecrepeerd zal zijn, voordat men uitgestudeerd is. 2. De inbezitname van het eenige verwaarloosde en vrije koloniale gebied. Dat nu heeft Italië besloten om te doen en dit bezorgt Engeland rillingen van woede. 3. De oorlog tegen een staat, die rijk aan koloniën is, teneinde zich van een kolonie meester te maken.

Waar het eerste geval door de belanghebbenden gesaboteerd wordt, is het tweede de aangewezen oplossing, die de minste ellende met zich mee dreigt te brengen. En Italië komt dan de eer toe, de uitweg daar gezocht te hebben, waar een kans op een Europeeschen oorlog miniem en een localisatie van den strijd mogelijk is ; — al doet Engeland integendeel, zooals wij zullen zien, zijn best om er een wereldconflict van te maken uit louter egoisme.

Een andere oplossing, voor den nood waarin het Italiaansche volk verkeert, bestaat in de huidige omstandigheden NIET.

Economischen nood !

Italië is een land, dat arm is aan grondstoffen en deze onmogelijk voldoende in eigen gebied kan vinden. Tot instandhouding van land en volk is het dus op een duren invoer aangewezen. Dat gaat heel goed, zoolang als er, tegenover dezen invoer, een uitvoer staat, die ongeveer van gelijke waarde is en dus in feite het tekort GERUILD kan worden tegen datgene wat het land voort-

brengt en zelf niet noodig heeft. Maar nu er, sedert den wereldoorlog, door de matelooze ontwikkeling van het liberaal-kapitalistische stelsel een „crisis" gekomen is en alle landen hun grenzen voor den invoer gesloten hebben, is uitvoer, ook voor Italië, zoo goed als onmogelijk. Het zou dus, voor zijn eigen instandhouding, moeten koopen zonder te kunnen verkoopen en dus finantieel leeggepompt worden.

Dit zou den ondergang zijn voor land en volk en om dezen ondergang, die het tengevolge van de houding der democratisch-liberaal gedesorganiseerde wereld bedreigt, te ontkomen, zoekt het een gebied, waardoor het in eigen bezit krijgt hetgeen het tekort komt. Dat dit door den onwil der groote koloniale mogendheden — en vooral der mandaatmogendheden — tot een oorlog leidt, is erg ; maar hier geldt, dat deze oorlog klaarblijkelijk niet zoo erg en nadeelig zal zijn, als de totale ondergang van het Italiaansche volk.

Te spreken van een „fascistischen" oorlog van fascistische oorlogszucht is dus leugenachtige waanzin. Het fascisme heeft alles gedaan om dezen oorlog te voorkomen. Het heeft iedere vierkante meter in Italië, die productief te maken was, productief gemaakt. Het heeft prachtige werken aangelegd, moerassen tot vruchtbare akkers omgewerkt, de kleine kolonien die het had, buitengewoon effectief geëxploiteerd, maar dit alles heeft den economischen nood, ontstaan door het sluiten van de grenzen, niet kunnen opheffen. Reeds jaren lang heeft de Italiaansche diplomatie op dezen nood gewezen ; reeds jaren geleden is het plan van een „koloniale re-

visie" te Rome opgeworpen, maar de mogendheden, die het in hun macht hadden om een vreedzame oplossing aan dezen nood te geven, bleven egoïstisch-doof. Hoopten zij wellicht op een ondergang van het door hen gehate, ordelijke, fascisme? De wijze waarop zij thans HUN SCHULD DAAROP AFSCHUIVEN doet dit vermoeden.

Overbevolking en ruimte-nood!

In vroeger tijden kon dat deel der Italiaansche bevolking dat in het eigen land geen bestaan kon vinden, naar andere landen emigreeren, waardoor de levensmogelijkheid van het land verruimd werd. Thans echter stooten zij overal het hoofd, zooals de N. Tilb. Crt. schrijft, waaraan wij ook de volgende getallen ontleenen. (30 Sept. 1935).

Uit Italië emigreerden:

in	1901	533.245 personen.
	1906	787.977 personen.
	1913	872.598 personen.
	1920	614.611 personen.

Inmiddels doet de na-oorlogsche liberaal-kapitalistische „crisis" zich steeds sterker en sterker gevoelen, worden de meeste grenzen gesloten en dalen deze getallen als volgt:

in	1930	280.097 personen.
	1923	83.348 personen.
	1934	68.461 personen.

„'t Aantal in 1934 uitgeweken Italianen staat bijna gelijk aan dat dergenen, die uit het buitenland naar Italië

terugkeeren, zoodat van landverhuizing, die voor Italië altijd een zoo groote rol gespeeld heeft, geen sprake meer is". Wanneer men nu weet, dat Italië een bevolkingsaanwas heeft van ongeveer 24 per duizend, dat is dus van 1.085.000 geboorten per jaar, dan is het duidelijk, dat het land, nu ook het ¾ deel van dat aantal, die vroeger konden emigreeren, binnenslands moeten blijven, geen bestaansmogelijkheid meer bieden kan aan zijn overbevolking en dat deze bovendien op het bestaan der overigen zeer zwaar drukt.

Ook van Engelsche zijde is deze nood eenige maanden geleden erkend. Sir Edward Grigg, die bekend staat als een der beste Engelsche deskundigen op koloniaal gebied, schreef in de „Times" van 9 Juli 1935 een pleidooi voor een Italiaansch mandaat (dat scherp afsteekt tegen de houding die de „Times" thans aanneemt) waarin het heet :

„Wij hebben de contrôle over een zeer groot deel van de aarde. Wij passen de strengste beperkingen toe op emigratie in onze gebiedsdeelen. Intusschen neemt de bevolking van Italië met ongeveer anderhalf millioen zielen per jaar toe, terwijl de tegenwoordige bevolking al reeds te groot is, om op Italiaanschen grond te kunnen leven. Waar moet de bevolkingstoename naar toe ? Indien wij en de Volkenbond dit probleem weigeren op te lossen, juist nu de veiligheidskleppen van emigratie naar Amerika verstopt zijn, DAN BOUWEN WIJ NIET AAN DEN VREDE, DOCH AAN DEN OORLOG.

Afgezien van landen, waarheen wij onze eigen overbevolking hebben afgevloeid, houden wij groote dun bevolkte gebieden in bezit, enkel op het motief, dat die gebieden en de wereld in het algemeen, voordeel trekken uit de orde en beschaving, welke wij er gebracht hebben. Doch kan deze overweging ook niet van toepassing zijn op Italië's eischen aan Abessinië ?"

Wanneer alle leidende Engelschen zoo eerlijk de waarheid erkenden en even bereid waren, recht aan de waarheid te doen, dan zou de beroering, die (dank zij de ondergrondsche Engelsche ophitsing) in de wereld over de Italiaansche opmarsch heerscht, in reëeler banen gebleven zijn.

Dan zou misschien het goed recht van Italië, om ruimte en grondstoffen te verlangen, ruimer waardeering gevonden hebben en zouden er meer tot de erkenning gekomen zijn, dat deze verovering, die uit den dwang der nood geschiedt, op veel en veel eerlijker motieven is gebaseerd dan de koloniale veroveringen van ALLE andere naties, die enkel door geile hebzucht en winstbejag werden aangedreven.

Ook hier zien wij, dat het een leugenachtige misleiding is, om te spreken van een „fascistischen oorlog", van een „fascistisch oorlogsgevaar". De waarheid is precies omgekeerd en het is een oorlog, waartoe het Italiaansche volk uit nood gedwongen is, en even goed gedwongen zou zijn als er een liberaal of een socialistisch regime heerschte, dank zij de afsluiting van de andere staten voor emigratie en grondstoffen.

Dat deze oorlog een levensvoorwaarde is voor het Italiaansche volk is indirect erkend door W. Kean, voorzitter van het „Trade Union Congress", dat op 2 September 1935 gehouden is. Deze noemde een van de ergste gevolgen, die het slagen van Italie's aanval hebben zou, dat hij „het Fascisme een nieuwe levenskans zou geven." En „als Mussolini toegestaan wordt zijn droom van een Fascistisch rijk te verwerkelijken, dan zal deze

wreede en bloedige tirannie de voortdurende slavernij der menschheid verwerkelijken. Dat is haar doel. Alles wat wij onder vrijheid verstaan zal vergaan als het Fascisme leeft en zijn heerschappij verbreidt." En daarom omdat het fascisme kapot moet, mag Italië Abessinië niet hebben, moet Italië kapot, moet iedere anti-Italiaansche politiek gesteund worden, die Mussolini weerhoudt van de verovering van Abessinië en „het einde van dictatorschap als een methode van regeeren verhaast". (Times, 3 Sept. 1935).

Door dezen rooden bons wordt dus te kennen gegeven, dat een koloniaal gebied levensvoorwaarde voor Italië is, maar uit haat tegen het fascisme, wil men liever dat het Italiaansche volk en den Italiaanschen arbeider in ellende en bloed ten onder gaan, dan hem te laten leven onder het regime, dat een regime naar zijn eigen verlangens en tot zijn eigen welzijn is, — maar dat deze roode bonzen een gevaar is, — omdat het den arbeidsvrede en de rechtvaardigheid brengt.

Voor dit waandenkbeeld heeft men zelfs een wereldoorlog over.

Aldus de logica der ploerten....

Want dat deze oorlog tegen den wil van het Italiaansche volk en door den wil van één man zou uitbreken, is een perfide leugen die door alle feiten weerlegd wordt. Het Italiaansche volk staat in dezen, zooals in alles, geheel achter den Duce. Het is een grove miskenning van de werkelijkheid (of een welbewuste, demagogische verdraaing daarvan) als men het voorstelt, dat het Itali-

aansche fascisme zich slechts door wreedheid en tirannie handhaaft. Het is een belachelijke vernedering van het Italiaansche volk, dat vrijheidslievend is als geen ander, om te denken, dat dit 13 jaar lang een „wreede en bloedige tirannie", zooals de sukkelige bonsjes het noemen, verdragen zou. Het is bovendien in strijd met ALLE FEITEN, die uitwijzen dat de overgroote meerderheid volkomen achter den Duce staat, ook in den Abessinischen veroveringskrijg. Het is zeer leep, maar tevens zeeperig van machtelooze woede, als het dagblad „Het Volk" zijn redacteur enkele vroegere socialistische bonzen op laat zoeken (die in vrijheid in Italië kunnen leven als zij van de politiek afblijven) en hen een geil verhaaltje op laat disschen van het „onderdrukte Italiaansche volk", van het „leed en de armoede die het lijdt", van zijn algeheelen afkeer van het „fascistische imperialisme en oorlogsdrijven", om dan deze W. C. orakeltaal voor te stellen als de meening van het heele Italiaansche volk, dat volgens deze leugenberichten slechts met de zweep geregeerd en naar Abessinië gedreven wordt. Maar wanneer het socialisme meent, dat het het fascisme slechts bestrijden kan door de arbeiders dom te houden en hen deze lasterlijke generalisaties op te disschen, dan geeft het blijk wel bijzonder zwak te staan en de FEITEN niet onder de oogen te durven zien.

Want deze bewijzen volledig het tegendeel. Nergens ter wereld wordt zoo veel en zoo doelmatig ten gunste van den arbeid en den arbeider gewerkt als in Italië. Het fascisme heeft van de „bezittenden" vele offers gevergd om den levensstandaard der werkers te kunnen

verbeteren. In de N. Tilb. Crt. van 30 Sept. 1935 lezen wij daarover eenige gegevens :

„Iedere kraamvrouw en haar jonggeborene wordt op kosten van den Staat in 'n kraaminrichting opgenomen en verpleegd. Alle werkloozen krijgen levensmiddelen en kleeding en worden zoo lang ondersteund, tot zij een werkkring hebben gevonden. Ten einde geen arbeidskrachten braak te laten liggen en ten laste van de gemeenschap te laten komen, heeft de Staat op groote schaal werken laten uitvoeren.

Deze werkhervatting omvat allerlei werken ten algemeenen nutte, zooals het droog leggen van moerassen, het ontginnen van reusachtige woeste gebieden, het bouwen van arbeiderswoningen op het aldus gewonnen nieuwe land WAARIN DUIZENDEN ARBEIDERSGEZINNEN KOSTELOOS MOGEN WONEN. Overal worden SPECIAAL VOOR DE ARBEIDERS, sanatoria, ziekenhuizen, sportvelden en vacantie-kolonies opgericht, waarmede soortgelijke gelegenheden in het buitenland niet te vergelijken zijn."

Dat is voor eenieder, die het fascisme kent, die geregeld geïllustreerde Italiaansche bladen leest en aan de hand daarvan het karakter en de vooruitgang dezer werkzaamheden kan beoordeelen, die tevens in de bladen van allerlei kleur de reisindrukken en andere gegevens over Italië volgt, onmiddellijk te onderschrijven met de opmerking dat de schrijver van het bovenstaande klaarblijkelijk nog aan de bescheiden kant is gebleven.

Wat bieden socialisme, liberalisme, communisme, democratie, enz. dat hiermede op een lijn kan staan ? In Weenen betrokken de socialistische leiders de oude patriciershuizen en parasiteerden op den belastingbetaler, terwijl zij den arbeider in de ellende lieten; in Rusland leeft een kleine, heerschende groep ten koste van de

ellende van millioenen (inplaats van één Tsaar heeft men nu een heel directorium van „Tsaren") ; overal elders wonen de roode leiders op den zak der contribueerende arbeiders in deftige heerenhuizen en den arbeider laten zij rustig fijnmalen....

Wij kunnen hierover kort zijn, daar ieder die zien wil in zijn eigen omgeving deze werkelijkheid observeeren kan. Een eenheid van wil en een orde als in Italië merkbaar is vinden wij elders NERGENS. Daar is waarachtig door het fascisme een nieuwe natie en een nieuwe levenslust geboren.

Dat het Italiaansche volk één van wil met den Duce is, de noodzaak van de expansie begrijpt en heelemaal niet door den dienstplicht van huis en haard wordt „weggerukt", om vloekend en morrend in den oorlog „gedreven" te worden, bewijzen de volgende beschrijvingen, die uit bronnen van allerlei kleur genomen zijn en die met vele tientallen te vermeerderen zouden zijn :

De correspondent van „Paris Soir" (23 Sept. '35) heeft Italië rondgereisd en „den stelligen indruk gekregen, dat de expeditie er als een soort kruistocht beschouwd wordt. Het vertrek van de troepen uit Genua en Napels en het leven in Eritrea worden in alle couranten met schilderachtige trekken beschreven en TEZELFDERTIJD ZIJN DE ZENDINGEN MANSCHAPPEN EN VOORAL ARBEIDERS EEN SOORT LANDVERHUIZING."

Van dit enthousiasme heeft een correspondent van de „Echo de Paris" (23 Sept. '35) te Rome ook bewijzen gekregen. „De vrijwilligers-divisie, Tevere, bestaat naar men weet, uitsluitend uit oudstrijders. Binnen enkele dagen moeten deze veteranen hun oefeningen in de kampen hervatten. ZE HADDEN ZOO LANG AANGEHOUDEN, TOTDAT DE DUCE ERIN TOEGESTEMD

HEEFT. En deze divisie zal een linie- en een reserve-bataljon tellen, die uit oorlogsverminkten bestaan. Tot nu toe zijn 19.000 aanvragen om in deze formatie te dienen ingekomen."

De correspondent van de N.R.C. (22 Sept. '35 A.) vertelt o.a. „EEN KOLONEL VAN DE INFANTERIE ZEIDE MIJ, DAT HET MOEILIJKSTE NIET ZOU ZIJN OM DE SOLDATEN AAN TE VUREN, DOCH OM ZE TOT DIEN TIJD IN BEDWANG TE HOUDEN."

De correspondent van de Temps te Asmara acht het dienstig (volgens de N.R.C. van 19 Sept. 1935, A), er nog eens de aandacht op te vestigen, DAT HET MEERENDEEL VAN DE VRIJWILLIGERS VOOR DEN VELDTOCHT IN ABESSINIE, WELISWAAR UIT DE VOLKSKLASSE VOORTKOMT, MAAR MEN VOORAL NIET MOET DENKEN, DAT DE LEIDENDE FASCISTISCHE KRINGEN ZICH AAN HUN PLICHT ONTTROKKEN HEBBEN. Veeleer komt het voorbeeld van hooger hand. Hij voert ten bewijze van deze stelling aan, dat de hertog van Pistoia, neef van den koning, op zijn verzoek als brigadegeneraal bij het leger in Eritrea geplaatst is. Hij is het eerste lid van het vorstelijke huis, dat het zwarte hemd zal dragen. Dit moet strekken ter logenstraffing van geruchten, volgens welke de kroon tegen de expeditie gekant zou zijn.

ALS DE OORLOG UITBREEKT ZAL HET WAARLIJK EEN VOLKSOORLOG ZIJN, aldus de correspondent, die in de jaren, toen het niet boterde tusschen Frankrijk en Italië, doorslaande bewijzen van objectiviteit gegeven heeft jegens de Italiaansche politiek. Uit het dorp Preddapia, waar Mussolini geboren is, hebben zich niet minder dan 59 mannen aangemeld, van wie sommigen zich zelfs op een verre verwantschap met hem beroemen. Dikwijls gaven broers of vader en zoon zich gelijktijdig op. Een burgemeester dient onder zijn eigen gemeentesecretaris, een klerk beveelt dengene, die in de burgermaatschappij chef de bureau op zijn kantoor is...

De Italiaansche ambassade te Washington heeft bekend gemaakt, (volgens „De Tijd" van 6 Oct. 1935) dat 1.700.000 Italianen die verblijf houden in Amerika, zich hebben aangemeld voor vrijwillig dienst nemen in het leger van Oost-Afrika.

Volgens het „Journal" is juist de Abessinische kwestie een stimulans voor de Italianen buiten Italië, die zich tot nu toe afzijdig hielden van het fascisme, om lid der „fascio" te worden, zelfs voor hen, van wie men dacht dat zij vijandig tegenover het fascisme stonden. Het blad geeft er typische staaltjes van. En de „Neue Zuricher Zeitung" van 15 Oct. meldt, dat bekende anti-fascisten, o.a. de ex-socialist Arturo Labriola en Ponzio San Sebastiano zich met het fascisme „verzoend" hebben en gevraagd het vaderland te mogen dienen....

Is de opmarsch naar Abessinië dus wel degelijk een zaak, waarin het Italiaansche volk voor het overgroote deel volkomen achter zijn leiders staat, het is tevens een soort landverhuizing, daar het overgroote deel der arbeiders en soldaten, die naar Noord Afrika trekken, vrijwilligers zijn en denken zich daar voor goed te vestigen:

„De Italiaansche expeditie heeft geen ander doel dan als beschaafd volk rechtvaardige aanspraken te doen gelden op nieuw land, waar het zijn organiseerende talenten kan ontplooien en zijn om brood roepende arbeiders kan onderbrengen. Dit wordt zeer goed ingezien door het Italiaansche proletariaat, want het is juist de Italiaansche arbeider, die het optreden in Abessynië wenscht en billijkt. Zij, die zich thans bij duizenden en tienduizenden aanbieden als vrijwilligers, verlangen niet beter dan zich ginds neder te zetten als vreedzame landlieden." (N. Tilb. Crt. 30 Sept. 1935).

De liberale journalist Sauerwein schreef aan „Paris Soir" van 26 Sept. 1935 o.a., dat er op 250.000 man die naar Afrika vertrokken zijn, ER EEN 150.000 ZIJN, DIE VOOR GOED ZIJN VERTROKKEN EN ZICH OP AFRIKAANSCHEN BODEM EEN NIEUW BESTAAN WILLEN SCHEPPEN; HUN VROUWEN EN KINDEREN WILLEN HEN DEN EENEN OF ANDEREN DAG VOLGEN. ALLE KRACHTEN, DIE VROEGER NAAR NOORD EN ZUID-AMERIKA AFVLOEIDEN, RICHTEN ZICH THANS NAAR ABESSINIE.

Wanneer de „voorlichters", die het werkelijk ernstig meenen, eens los konden komen van hun waanwijze overschatting van parlementarisme en verkiezingspropaganda en de werkelijkheid eerlijk onder de oogen durfden te zien, dan zouden zij eindelijk toch moeten zien, dat Italië één is en dat Mussolini, of men dat aangenaam vindt of niet, wel degelijk het werkelijke Italië vertegenwoordigt.

„De Engelsche Labour-Party, de uiterst-linkschen en de internationale vrijmetselarij (schrijft de „Action Française" zeer juist, in het nummer van 5 October 1935) die van een democratischen kruistocht droomen met het doel Mussolini te verslaan, spelen een bedrieglijk spel. De vijanden van het fascisme gedragen zich, alsof het fascisme aldaar een soort indringer is, die zich slechts door vrees in stand houdt en bestaan kan, en gedoemd is bij de eerste ongunstige tijdingen ineen te storten..."

„Wij kunnen er zeker van zijn: het europeesche liberalisme zal niet een mensch, en ook niet een regeeringsvorm aanvallen, door den democratischen kruistocht tegen Mussolini en het fascisme te ontketenen, maar het VALT EEN HEEL VOLK AAN."

En de prachtige, sterke eenheid van dit volk, teekende Ernest Gaubert in „Le Jour" van 26 September 1935, als volgt:

„De atmosfeer is heelemaal niet dat, wat men zich in Parijs en vooral in Londen, in kan denken. Ik heb zoo juist 1200 kilometer per auto zigzag door Italië gemaakt, van Vintimille naar Napels. Ik heb er de geringen, de arbeiders, de soldaten en de functionarissen ondervraagd. OP HEEL HET SCHIEREILAND LEEFT EEN ERNSTIGE ONTROERING, DIE NOCH ONRUST IS, NOCH VREES. Neen, het is iets dieps, het gevoel dat men sterk zal zijn, wat er ook gebeuren moge. Zonder het gevaar te verdoezelen, zonder het risico te verkleinen."

Daaruit blijkt, dat het Italiaansche volk tot alles bereid is en sterk zal blijven, wat er ook gebeure. Het fascisme heeft het zelfbewuster gemaakt, één van wil, gedisciplineerd en heeft het een nieuwe levenshouding geschonken : die van de bewuste, heroïsche levensaanvaarding. En dat breekt men NOOIT meer, dit fascisme is onuitroeibaar in de ziel van de Italiaansche jeugd geprent. Wie Mussolini, wie het Italiaansche fascisme bestrijdt, bestrijdt het Italiaansche VOLK en om het fascisme „uit te roeien" zou men het Italiaansche volk moeten uitroeien.

Laten wij dan niet dit volk beoordeelen naar de hatelijke kletspraatjes, die roode réfugiés, door rooden geïnterviewde ex-bonzen, vrijmetselaars, democraatsche liberalen en pacifistische zuigelingen, over dit volk rondstrooien.

Hoe steekt bovendien den arbeid, die de Italianen in hun koloniën aan weerszijden van Abessinië verrichten,

af bij het ellendige uitbuitingsstelsel, dat de demo-liberale rijken toepassen op hun koloniën ! Deze zoeken er slechts een bron van voortbrengselen en rijkdom in, waarvoor zij de inlanders misbruiken en het land leegpompen. Slechts ambtenaren, ondernemers, soldaten en profiteurs leven in de kolonie een klein aantal jaren, totdat zij zich voldoende volgestopt hebben of met pensioen terug kunnen keeren. Weinigen slechts trachten van de kolonie een tweede vaderland te maken.

Dat juist is het streven van Italië, dat dan ook voornamelijk door zijn overbevolking tot expansie gedreven wordt. Het belangrijkste zijn dan misschien nog niet eens de technische verbeteringen die aangebracht worden. Zij zijn echter een respectabel bewijs voor de energie en den levenswil der Italianen. In het afgeloopen half jaar zijn in Eritrea, volgens een rapport in de „Giornale d'Italia", van begin Augustus 1935,

„109 K.M. straatweg hersteld en 306 K.M. straatweg nieuw gebouwd. Er worden op het oogenblik 15 nieuwe bruggen gebouwd, waarvan één 132 meter lang is. Ook op het gebied der watervoorziening heeft men belangrijke vorderingen gemaakt. Vijftien bronnen zijn gerestaureerd 62 nieuwe bronnen gegraven en 12 reservoirs gebouwd. Van bijzondere beteekenis is het aquaduct bij Asmara, dat dagelijks 1500 M3. water levert. Zeventien ziekenhuizen zijn verder in orde gemaakt." enz.

Dit komt overeen met een beschrijving in „De Telegraaf" van 2 October 1935, waarin de speciale verslaggever van de „United Press meedeelt :

„Toen de voorbereidingen hier begonnen, was het gebied, van militair standpunt bezien, hoogst ongunstig. Er was geen water,

er waren geen wegen, het ontbrak aan onderkomens en levensmiddelen. Al deze moeilijkheden zijn echter thans overwonnen. Water is er nu in overvloed. Op een klein gebied, waar de inheemschen slechts één bron hadden, zijn er nu achttien. Bovendien hebben lange karavanen muilezels zakken water aangedragen, en later kwamen er tankwagens. Ik geloof dan ook niet, dat er gebrek aan water zal ontstaan, te meer omdat men bezig is nieuwe bronnen te boren."

„De duizenden uit Italië aangebrachte arbeiders verrichten hier wonderen. Zij hebben in snel tempo goede wegen aangelegd, die zij moesten uithakken in de rotsen. De wegen voeren dwars door de bergen, nu eens stijgen zij, dan dalen ze weer, maar zij zijn zóó goed, dat we op sommige trajecten met een snelheid van 100 kilometer per uur konden rijden."

Zijn eindindruk was een hulde aan den Italiaanschen arbeid :

„Aan het einde van mijn tocht gekomen kan ik niet anders dan mijn verwondering en bewondering uiten voor hetgeen in deze wildernis in zoo korten tijd is tot stand gebracht. Het land tusschen de Marab en Asmara lijkt nu een Alpen-streek ; in vruchtbare groene dalen groeien mais en inheemsche graansoorten. De groote bloeiende akkers worden nu en dan onderbroken door witte plekken, gevormd door de leemen hutten der inheemschen."

Het belooft, zooals kapitein Antonio Zette, een der aardrijkskundige deskundigen van Mussolini, in „Paris Midi" uiteen heeft gezet, een tweede Italië te worden, waarin de overbevolking die overal elders de grenzen gesloten vindt, een blijvende woonplaats kan vinden. Volgens de samenvatting van de N. Rotterd. Crt. van 30 Sept. 1935, A, is de bedoeling als volgt :

„De voornaamste taak van de Italiaansche soldaten, als ze

Abessinië bezet hebben, moet daarin bestaan, het voor Europeanen bewoonbaar te maken. In de eerste plaats zal de bevloeiing geregeld worden ; tegen den volgenden regenmoesson hoopt men daarmee al een stuk op streek te zijn. Met het oog op deze kolonisatie wilde Mussolini alleen heel jonge menschen aannemen. Hun zijn veel grootere voordeelen toegezegd dan waarvan de gewone landverhuizers genieten. De eerste jaren zullen ze door de Italiaansche regeering betaald worden ; van lieverlede zal men hen aanmoedigen het land door middel van landbouw en bodemschatten tot ontwikkeling te brengen. Dank zij een stelsel van hypotheken moet het gebied met alles, wat het bevat, staatseigendom worden. De staat zal de prijzen, loonen enz. kunnen controleeren.

De voorschotten van den staat kan de kolonist jaar na jaar aflossen. Hoe harder hij werkt, des te sneller bevrijdt hij zich van zijn schuld en wordt hij bezitter. En indien de irrigatie georganiseerd is, zullen de omstandigheden er veel gelijkenis vertoonen met die van Zuid-Italië."

Wat voor menschelijke redenen heeft men dan, ten overstaan van deze schitterende bedoelingen, om Italië er een verwijt van te maken, dat het een poging gaat doen om het barbaarsche en bijna ontvolkte Abessinië te veroveren ? Bij een juisten kijk op het vraagstuk kan men geen enkelen redelijken grond aanvoeren, waarop de hetze in de anti-fascistische pers steunen kan, die slechts sensatievolle demagogische voorstellingen van de zaken geeft, gedreven als zij is door een democratischen vrijmetselaarshaat tegen het fascisme, door de Engelsche ondergrondsche ophitserij en door de communistische agitatie, die in een oorlog de kans aanwezig waant om in Frankrijk de roode revolutie los te doen branden.

Vooral de schoone schilderingen welke over Abessinië gegeven zijn, hadden ten doel om de voorstelling te

wekken als zou Italië een onafhankelijk, beschaafd en christelijk geregeerd land aanvallen. Zelfs de roode en de goddelooze bladen, die van geen God of christendom willen weten, hebben in dit geval deze sensatie aangepakt.

Alsof Abessinië in werkelijkheid geen slavenrijk is, waar de vrouwen de mannen slechts waardeeren naar het aantal dooden dat zij op hun activa hebben, waar erger folteringen toegepast worden dan waar een pijnbank toe in staat is. Buiten het gebied van Oud-Amhara, dat den eigenlijken Abessinischen staat uitmaakt, liggen geweldige landstreken, die volkomen willekeurig uitgezogen en uitgemoord worden en waar geen recht geldt. In de documenten die Italië den volkenbond heeft aangeboden, staan gruwzame gevallen bij honderden, die op Fransche en Engelsche getuigenissen gebaseerd zijn. Deze streken zijn pas een vijftigtal jaren bij Abessinië ingelijfd en verkeeren in een volledigen staat van slavernij. Zij zijn een gevaar voor de omringende gebieden, die voortdurend aan overvallen bloot staan en dat niet alleen de Italiaansche: de Engelsche koloniale deskundige, Sir Edward Grigg schreef in het reeds geciteerde „Times"-artikel

„Toen ik in Kenya was, ontwapenden wij aan onze zijde van de noordgrens de wilde stammen. Abessinië zou zijnerzijds het zelfde doen. Het deed dit echter niet. En jaren lang was Kenya het tooneel van door Abessinische vrijbuiters georganiseerde slavenjachten. Bovendien handhaaft de Abessinische regeering de slavernij als instituut en zij doet niet het minste, om de geregelde slaventransporten tusschen Abessinië en Arabië te verijdelen."

De „Gelderlander", geeft in zijn blad van 13 Juli 1935 een artikel over de Slavernij en de Slavenhandel in het land van den Negus. Er wordt in dat artikel verteld dat zich in Abessynië om en nabij de twee millioen slaven bevinden. Er wordt ook in aangestipt dat het lot dezer ongelukkigen, vooral op het land, verschrikkelijk is. Volgens het oordeel van de Engelsche Gezant te Addis Abeba worden de gevluchte en weer opgepakte slaven op de afschuwelijkste wijze mishandeld. Het geeft een artikel van de Engelsche Lady Simon weer, die het land herhaaldelijk bereisd heeft en een speciale studie van de slavernij in Afrika heeft gemaakt en schrijft daarover :

„In het artikel van Lady Simon vindt men het verhaal van een Engelsch officier die met een tusschenperiode van tien jaar Abessynië tweemaal heeft doorkruisd. Een bepaald gebied was bij het eerste bezoek bevolkt en zeer vruchtbaar. Na tien jaar waren de velden verlaten en de menschen verdwenen..

Slavenjagers hadden de dorpen overvallen, de mannen, die zich verdedigden vermoord; vrouwen, kinderen en oude lieden als slaven weggevoerd, om ze in het Noorden van het land op de markten te verkoopen. Op het spoor, dat een slavenhandelaar achterliet, vond de Engelsche officier meer dan vijftig doode en stervende menschen, die het transport niet meer konden doorstaan en die op den weg werden achtergelaten en aan wilde dieren en den honger werden prijsgegeven...

Sommige der vroegere rooftochten in de naburige gebieden, welke eveneens voor de slavenroof dienden, werden zelfs door Abessynische beambten aangevoerd. Alleen in den Soedan en in Kenya werden jaarlijks tot 1927 toe in doorsnede tien van zulke afschuwelijke rooftochten gehouden. Daarna werden zij zeldzamer, daar de grenzen beter werden bewaakt. Toch moest de regeering van Kenya de grensbevolking, welke zij zelf had ontwapend, de geweren weer teruggeven, opdat zij zich beter tegen Abessynische overvallen zou kunnen verdedigen.

De tienjarige strijd van den Volkerenbond tegen de slavernij is tot nu toe zonder overtuigend resultaat gebleven. Ook in de toekomst zullen deze resultaten wel uitblijven. En wanneer in

Abessynië de slavernij moet worden afgeschaft, dan zullen andere instanties dan de Volkerenbond dit moeten doen !"

Ja, zelfs in „Het Volk" van 5 October 1935, A, vinden wij de mededeeling, dat iedere Italiaansche vlieger van een revolver is voorzien, want als hij een noodlanding zou moeten maken, „kunnen de piloten er op rekenen een gruwelijken dood te sterven, na verminking en achterlating in de gloeiende zon. Tientallen tegenstanders zijn vroeger op die wijze in Afrika gestorven na een verschrikkelijk lijden." En op welke wijze door de heerschers straffen worden uitgedeeld, hebben wij in de bladen kunnen lezen na den val van Adoea, die berichtten :

„Een nieuw gezicht in de straten van Adoea is een groep Abessynische askaris, die in 1895 naar het Italiaansche leger overliepen. Na den slag van Adoea, waarbij de Italianen de nederlaag leden, gaf de negus last, DAT HUN DE RECHTERHAND EN DE LINKERVOET MOESTEN WORDEN AFGEHAKT. Sindsdien leefden zij in ongenade. Nu zijn zij weer te voorschijn gekomen en loopen trotsch door de straten, terwijl zij hun arm- en beenstompen toonen en hun rijen Italiaansche medailles."

Wanneer wij dan zien, dat heele stammen, met hun hoofden voorop, naar de Italianen overloopen („verraad jegens den Negus" noemde „De Maasbode" het, alsof men aan een beul verraad kan plegen, door zich aan zijn knoet te onttrekken....) dan kunnen wij de bewering van het „Giornale d'Italia" (14 Oct. 1935) volkomen onderschrijven, dat door een groot deel van Abessinië de Italiaansche inval als „een werk van bevrijding" wordt beschouwd. Zij zien de Italianen als de bevrijders uit

de moordende tyrannie van Addis Abeba en wanneer we hun toestand naast die van de inboorlingen in de Italiaansche kolonies zien, dan is een Italiaansch bestuur voor hen een werkelijke ZEGEN. Geen eerlijk mensch begrijpt dan ook, waarom de „arbeidersbladen" in dezen juist Abessinië, HET LAND VAN DE BLOEDIGE SLAVERNIJ EN ONDERDRUKKING, VERDEDIGEN. De haat tegen de fascistische rechtvaardigheid maakt hen solidair met de slavenhouders, terroristen en beulen.....

De Italiaansche eisch, den Abessinischen staat in zoodanigen staat te plaatsen, dat hij zijn naburen niet kan schaden en tevens onder protectoraat, opdat er een Italiaansche expansie mogelijk zou zijn, is dus geen onredelijke eisch. Maar zoowel het Engelsche eigenbelang, het anti-fascisme en de omgeving van den Negus hebben een vreedzame oplossing en een vreedzame Italiaansche penetratie onmogelijk gemaakt, voor zoover die mogelijk zou zijn met den bovengeteekenden barbaarschen en moordzuchtigen aard van verschillende Abessinische stammen. Het is dus te begrijpen, dat het incident van Wal-Wal, het negentigste in 10 jaar tijd, voor Italië aanleiding werd om straffere eischen te stellen.

Door slechte raadgevers opgehitst, die allen een eigenbelang te bevorderen hadden, zooals wapenleveranciers (de „Jour" heeft reeds in Augustus de aanwezigheid van den in Parijsche zakenkringen bekenden „escroc" Manès Lévy, gesignaleerd, die zich met de smokkelarij van munitie en wapens bezig hield en in het keizerlijk paleis gehuisvesd was), Japanners, Engel-

schen en roode anti-fascisten (zooals de rechtskundige adviseur van het rijk, prof. Jèze) enz. heeft de Negus zich tegen ieder Italiaansch voorstel hardnekkig verzet.

Zonder de inmenging van deze intrigantenbende zou een gewapende bezetting van Abessinië door Italië weinig ernstige moeilijkheden opgeleverd hebben en zou het Italiaansche overwicht zoo groot geweest zijn, dat er bij lange na niet het bloed gevloeid zou hebben, dat nu de verovering kosten zal. De blanke broeders voorzien de Zwarte Abessinische slavenhouders en moordenaars gewillig van wapens en munitie, om hun Italiaansche rasgenooten er mee te vermoorden. Dat is de grootste schande van Engeland, over wiens gebied de meeste wapens Abessinië binnen dringen. Wat zou dit zeggen, als een andere mogendheid de Britsch Indiers, die nog onder het „onafhankelijk" bestuur van een inlandschen vorst leven, van wapens voorzag ? Of wat zouden de Nederlanders gedaan hebben, indien indertijd een mogendheid de Atjehers met moderne geweren had voorzien ? Nu geschiedt de bewapening van Abessinië zonder commentaar ; ja de roode bladen brullen zelfs om opheffing van het embargo, opdat de slavenhouders, die hun immers meer ter harte gaan dan de Italiaansche werkman, de noodige dooden kunnen maken. Hoeveel Italiaansch bloed komt op de hoofden van deze gewetenloozen neer, die den schijn aannemen voor den arbeider op te komen, maar liever zien dat de fascistische arbeiders neergeschoten worden, dan dat deze in Abessinië een nieuwe levenskans zouden krijgen !

3. ITALIË - VOLKENBOND

Zooals wij in de voorafgaande uiteenzettingen gezien hebben, is er bij een onbevooroordeelde aanvaarding der feiten en werkelijkheden, geen enkele reden te vinden, waarom het standpunt van Italië tegenover Abessinië, waarom zelfs een gewelddadige verovering van dat, uiterst schaars door slavenhouders en beulen bevolkte, grootendeels slechts door bloedige tirannie bijeengehouden rijk, per sé afkeuring en veroordeeling zou moeten verdienen. Italië zoekt slechts — uit nood gedreven en door zijn recht op het leven gerechtvaardigd — een levensmogelijkheid en zoekt die daar, waar deze voor Europa en voor de wereld geen enkel nadeelig gevolg te duchten geeft. En wanneer men met alle geweld den schuldige aan dezen oorlog met de vinger wil kunnen nawijzen, dan moet deze allereerst gezocht worden in de ontredderde demo-liberale wereld, die het land zijn levenskansen onthield uit egoisme en haat.

Er is dus in de kwestie Italië-Abessinië op zich genomen niets, waardoor de beroering die deze in de wereld veroorzaakt heeft, gerechtvaardigd of verklaard kan worden. Ook „de Volkenbond' verklaart deze niet. De oorlog in de Gran Chaco, noch de veroveringskrijg van Japan in China, hebben de reacties opgeroepen, die wij thans waarnemen. Ook deze landen waren alle vier leden van den V. B. (China was bovendien nog wel lid van den RAAD!) en in deze gevallen heeft dit instituut zijn VOLKOMEN ONBEDUIDENDHEID EN MACHTELOOS-

HEID bewezen, voor zoover dit bewijs nog geleverd worden moest na meer dan 15 jaar van fiasco's en machteloos gepraat. (Fiasco met betrekking tot : de ontwapening, de vlootbeperking, de Armeensche Christenen en de uit Irak gevluchte Assyriers, de herbewapening van Duitschland, de terreur in Sovjet-Rusland, de bescherming der minderheden, de mandaat-gebieden van Japan, de handel in wapenen, opium en blanke slavinnen, de afschaffing der slavernij in Abessinië, enz.)

Met Léon Balby kunnen wij dan ook zeggen (Jour, 15 Sept. 1935) : „Het lijkt ons, profanen, absoluut ontstellend dat de sancties, die niet bespeeld zijn tijdens de actie van Japan in Mandschoerije, noch in het bloedige conflict om den Chaco, noch tegenover het vlootverdrag tusschen Engeland en Duitschland, plotseling op het hoofd van Mussolini neergeslingerd worden, omdat hij van plan is de slavenhouders van een Afrikaansch land te beschaven, waarbij bovendien alle erkende Engelsche priveleges gewaarborgd blijven."

Er zit hier dus noodzakelijk iets anders achter dan het praat-instituut, dat nooit wat anders dan voor de prullemand bestemd papier heeft geproduceerd en in zichzelf geen enkele macht, geen enkele autoriteit bezit. Zooals wij in de volgende hoofdstukken zullen bewijzen is dit het Engelsche imperialisme, de democratisch-maçonnieke fascistenhaat en de roode revolutiewensch en deze drie vinden in Genève een platform, waarop zij hun agitatie tot samenwerking kunnen brengen en met een schijn van recht en altruisme bedekken.

*

De Volkenbond is het kankergezwel van het moderne Europa, waar al het vuil en alle verrotting naar samenstroomt en aan het daglicht komt. De naam van „Parlement der Naties", die den V. B. somtijds gegeven wordt, teekent hem ten volle, met dien verstande dat alle fouten, alle misbruiken, alle geïntrigeer en alle guichelspel die het parlement kenmerken, er in ontstellend vergroote mate tot uitdrukking komen. De Volkenbond is slechts een arena, waarin alle egoïsmen die er vertegenwoordigd zijn, strijden om de hegemonie en waar alle vertroebelende en vergiftigende invloeden, die in het demo-liberale Europa ageeren, in versterkte mate hun invloed uitoefenen. Pacifisten en humanitaristen, vrijmetselaars en wapenhandelaars, communisten en liberalen, grootfinanciers en imperialisten, alles wat de Europeesche wereld ondermijnt, tracht daar zijn spel te spelen en zijn invloed te doen gelden. Zij, die te samen den Volkenbond uitmaken, zijn geleiden en geen leiders, voortgedrevenen en geen voortstuwers, beïnvloedden en geen beïnvloeders, beheerschten en geen heerschers, geregeerden en geen regeerders ; slechts slaven van allerlei invloeden en geen meesters die de krachten, waardoor Europa gedreven wordt, beheerschen, richten en regelen. Zij zijn slechts de resultanten van openlijke of verborgen krachten, die hen heen en weer bewegen, doen stijgen of dalen, al naar in hun belang is. De „vrijheid" waarop deze wereld zich beroemt is slechts een mythe, een waan van hen, die de krachten niet zien waardoor zij bewogen en gebonden worden.

*

Bovendien bestaat een groot gevaar van den Volkenbond juist in het feit, dat er — evenals in een gewoon parlement — allerlei kwesties OPENLIJK behandeld worden, waardoor zij binnen het bereik van de publieke hartstochten en van de chantage der „volksmenners" komen, die ze uit den aard der zaak vertroebelen en misbruiken.

Een mooie illustratie van deze omstandigheid geeft het roode „Travail" (Genève, nummer van 8 Oct. 1935) waarin medegedeeld wordt dat in de besloten zitting van den Raad, Aloisi's verzoek om een dag uitstel, teneinde zijn verdediging te prepareeren, gesteund werd door den Spaanschen afgevaardige Madariaga, waarop Eden „opsprong en verklaarde, dat hij niet zou toestaan, dat het spel van uitvluchten langer werd voortgezet. Hij eischte dat de zitting onmiddellijk publiek zou worden en zij, die het uitstel voorstellen kunnen hun standpunt dan in het openbaar verdedigen", waarvoor Madariaga zwichtte....

Juist het feit, dat men den Volkenbond aldus delicate en verstrekkende kwesties laat behandelen, is een ondermijning van de wereldvrede. Iedere kwestie, die vroeger door de diplomatie discreet en afdoende behandeld werd, wordt door de honderd Geneefsche stemmen vergroot en opgeblazen ; een verschil van meening groeit onmiddellijk uit tot een conflict, dat bovendien nog vergiftigd wordt door de eigenliefde en het prestige-gevoel der afgevaardigden, die de „oogen der geheele wereld" op zich gericht weten. Waar in de verborgenheid van een werkkamer een compromis of een toegeven geen enkele

hinderpaal ontmoet, is dit voor kwesties, welke op het wereldforum bekletst en bekwanseld worden, onbestaanbaar onder de huidige mentaliteit. Hier is slechts één oplossing mogelijk : die, welke als een fanfare gebruikt kan worden en daarom heeft Genève reeds zoo veel kwesties moeten laten vallen, zijn er zoo veel met een abrupt terugtrekken van een der partijen geëindigd en is er nog geen enkele volkomen geregeld. Een bewijs voor de ontoereikendheid en ondoelmatigheid van den Volkenbond bij het regelen der internationale verhoudingen is wel het bekende feit, dat bijna alle landen onder elkaar verdragen van allerlei karakter hebben afgesloten, buiten den Volkenbond om en de staatslieden dus nog steeds aan de „geheime" diplomatie de voorkeur geven, omdat die niet belemmerd wordt door de openbaarheid en deszelfs funeste gevolgen. Het „publiek", dat zoo gemakkelijk te misleiden is en zoo gemakkelijk door demagogen opgezweept kan worden, is niet bevoegd om in de materie der internationale politiek te oordeelen en wordt ook door deze staatslieden — ondanks de volkssouvereiniteit, ondanks de democratie — voorbijgegaan. De Volkenbond is dan ook slechts, zooals wij in het begin reeds zeiden, een huichelinstrument dat de internationale verhoudingen vertroebelt en vergiftigt, dat de spanningen verscherpt en toespitst, maar NIETS oplost en NIETS doet.

Maar het pact, maar de verdragen dan, zal men vragen. Maar het recht ?

Maar, lieve hemel, men moet wel een volkomen verdwaasde democraat zijn, om te meenen dat een parle-

mentair instrument als den Volkenbond een bron van RECHT zou zijn ; dat de „meerderheid" het RECHT zou scheppen en dat deszelfs verdragen of overeenkomsten eenig intrensiek RECHTS-karakter zouden bezitten, omdat zij met het speeksel van den Zeverbond gezegend zijn..... Wie met eenig gevoel voor realiteit de geschiedenis van den Volkenbondsarbeid heeft gevolgd, kan niet anders dan tot de zekerheid gekomen zijn, dat de heele werkzaamheid en gansch de machinatie van Genève slechts een vuurwerk is voor de publieke tribune en dat geen der staatslieden dit alles serieus beschouwt, TOTDAT ZIJ DAARBIJ VOORDEEL KUNNEN BEHALEN. Toen Engeland met Duitschland het vlootaccoord sloot, deed het een daad, die volkomen in strijd was met alle regelen van den Volkenbond, en slechts Frankrijk als belanghebbende, protesteerde. Wat heeft men gedaan, toen Japan inbreuk maakte op de V. B. verdragen ? Hoe weinig serieus de staatslieden de Geneefsche papierkraam beschouwden, blijkt tenslotte overduidelijk uit 't feit, dat bijna alle landen buiten den V.B. om verdragen hebben afgesloten tot wederkeerige bijstand, indien een van beiden aangevallen wordt. Deze verdragen — het laatste van dien aard is het verdrag tusschen Frankrijk en Rusland — zijn ALLEN volkomen in strijd met de Volkenbondsleer, waarop men zich nu tegenover Italië beroept. Geen staat toch heeft, volgens deze, het recht om een oorlog te voeren of te verklaren, buiten het advies van den Volkenbondsraad om, indien hij ZELF niet aangevallen wordt. Volgens het Pact is een oorlog alléén toegestaan, ofwel als eenvoudige afweeractie tegen

een aanvaller, ofwel als V. B.-actie, waarbij de nationale legers feitelijk optreden als de uitvoerende organen van den Bond. Het is dus een flagrante schending van het pact, als men zich verbindt om elkaar wederkeerig militaire steun te verleenen, indien een van beiden wordt aangevallen, want dit mag alléén gebeuren op advies van den Raad. En wie heeft bij al deze schendingen van het Pact om sancties geroepen ? Niemand.

Het Pact is dus van geen waarde meer en verplicht, door de herhaalde en algemeene schending daarvan door bijna alle leden, NIEMAND meer tot iets.

Ook door zijn innerlijke onwaarachtigheid en zijn strijdigheid met de Waarheid en het objectieve, eeuwige Recht, kan het Pact geen werkelijke Rechtsnorm zijn, zooals de aanhangers van den Volkenbond beweren en zeker is de pathetische bewering van „De Maasbode" (8 Oct. 1935, A) een belachelijkheid : „Zonder volkenbond ontstaat in de wereld een chaos, waarin het niet meer mogelijk zal zijn te ademen". Integendeel, de volkenbond is een bron en een bevestiging van den chaos en de ontbindende elementen, waarin Europa steeds dieper wegzinkt, omdat zijn grondslagen volkomen valsch zijn en aan aanfluiting van het Recht.

Grondslag toch van den volkenbond is de democratische gedachte, dat de menschen en dus ook de naties „gelijk" zijn en gelijke rechten en plichten hebben. Hij stelt een barbaarsch slavenrijk als Abessinië op gelijken voet met Italië, Engeland en ieder ander Europeesch land en miskent volkomen de hierarchische orde, die niet alleen met betrekking tot de menschen, maar ook met

betrekking tot de naties heerscht. Beperkte de bond zich tot Europa, dan was dit valsche gelijkheidsbeginsel nog niet zóó funest als thans, nu de bond in een verkeerd begrip van algemeenheid, critiekloos allerlei soorten leden heeft aanvaard. Evengoed als in nationaal verband, in de verhouding der menschen onderling, brengt de leer van vrijheid en gelijkheid in de verhouding der naties tot elkaar, een staat van rechteloosheid, waarin slechts de „machtigen" en geraffineerden gedijen ten koste van de zwakkeren. Een volkenbond kan slechts waarde hebben, als de rechten en plichten der naties, ieder voor zich, scherp omschreven zijn en er een machtsmiddel is om derzelver werkelijke rechten en plichten te handhaven. In de demo-liberale wereld blijft deze dus steeds een utopie, — en een gevaarlijke utopie, want een huichelinstituut, dat onder het mom van vrede en recht, een splijtzwam en een oorlogsgezwel beteekent, en onberekenbare gevolgen kan verwekken.

Want het zijn de intriganten, de rijken, de machtigen die den Bond beheerschen en hem — zooals nu Engeland doet — voor hun eigenbelangen laten dansen.

„En het klinkt niet eens zoo onwaarschijnlijk dat de Volkenbond zich voor zoo'n wagen spannen liet. Want, gelijk alle democratische instellingen, is ook de Volkenbond een exponent van onbekwaamheid en onverantwoordelijkheid.

Ofschoon een groot aantal leden zelfs hun jaarlijksche contributie ter dekking van de kosten niet betalen, dus hun meest elementairen plicht van lidmaatschap verloochenen en dus ook, zelfs door elke zich respecteerende democratische organisatie geroyeerd zouden worden, worden toch deze schaamtelooze en voor het werk volmaakt onverschillige leden gehandhaafd, en

blijven deze hun stem in het kapittel behouden. Waarom ? Omdat de bond vreest aan prestige in te boeten door verlies van zulk groot getal leden. Want de méésten betalen niet.

En daarom past degene die het meest belang heeft bij het voortbestaan van den Volkenbond, het tekort maar zelf bij. Immers, wie dit doet, tóónt daardoor wat een buitengewone waarde hij hecht aan dat voortbestaan. Welnu, 't is Engeland dat de tekorten bijpast... En thans blijkt ook waaróm Engeland zooveel belang stelde in het voortbestaan van den bond."

„Doch dat zulke leden, ofschoon zij niet betalen, toch als lid gehandhaafd blijven, dat is nog het ergste niet. Aanzienlijk erger is, dat zulke leden hun volle stem in het kapittel aller beslissingen behouden.

Wat dit tengevolge heeft : Moet er b.v. over „sancties" (lees: OORLOG) gestemd worden, dan zullen dus verweg de meesten der stemmers niets bijdragen, geen man en geen cent, voor uitvoering dier „sancties". Zij dragen dus niet de gevolgen mee van wat zij mee beslissen. En nóg erger : velen hunner zullen, terecht of ten onrechte, meenen voordeel te kunnen behalen bij de toepassing dier „sancties", er een slaatje van O. W. uit te kunnen slaan. Zij zullen gelegenheid hebben kleeding en uitrusting, voedsel en munitie te leveren.

Ziet ge nu, in wat erge mate de Volkenbond het oorlogsgevaar in de hand werkt ?" (W. Lutkie in N. Tilb. C. 25 Sept. '35)

Met Léon Balby („Le Jour", 3 Oct. 1935) kunnen wij dan ook zeggen :

„De Volkenbond heeft de wereld bedrogen toen hij zei, den vrede te waarborgen, daar hij reeds op den eersten dag dat hij werkelijk moet toonen wat hij kan, Europa in de meest stompzinnige en onvergeefelijke menschenslachting dreigt te verdelgen."

Hoe gelukkig zou Europa zijn, als het bevrijd was gebleven van het huichelinstituut (waarin de Amerikaansche oprichters zelf zoo weinig vertrouwen hadden, dat zij er steeds afzijdig van zijn gebleven) beschrijft Clément Vautel zeer ad rem in „Le Journal", waar hij beschrijft wat er gebeuren zou indien Italië dezelfde plannen had als het nu heeft en er geen volkenbond bestond :

„Wat zou er gebeuren ?

Niets wat te vergelijken is met de complicaties waarin wij nu verzeild zijn. Want er zou geen pact zijn, geen schaduw van een covenant en niemand zou spreken van collectieve sancties. Engeland is ongetwijfeld niet content, maar daar het zich alleen zou voelen, zou het zich tevreden stellen met het zenden van diplomatieke protesten, enz. terwijl Italië zoodra het weer goed geworden is, onderneemt wat niets anders is en niets anders moet blijven dan een koloniale expeditie, als zooveel anderen...

In ieder geval zouden wij heelemaal niet in deze historie gemengd worden en de Zweden, de Spanjaarden, de Russen, de Belgen, de Nederlanders, de Denen, enz. zouden, zooals wij, zeggen : „Abessinië ? Dat interesseert ons niet..."

Kortom, het incident — want het is niet meer dan een incident — liep geen risico om tot een ernstigen omvang uit te groeien.

Helaas, dat alles is slechts een veronderstelling...

De volkenbond bestaat, en dank zij hem wordt het ergste, al is het onwaarschijnlijk, mogelijk."

Want deze volkenbond heeft Italië om zijn „schending" van het pact aangevallen. Het „fascisme" is door den Raad als aanvaller bestempeld en door den Volkenbond „veroordeeld", zooals de roode en democratische bladen beweren. Plotseling geeft de Volkenbond blijk een „geduchte" macht te zijn ; redt hij door zijn sterke

houding zijn „bijna" verloren prestige, zeggen zijn vrienden en aanhangers.

Juist dit feit is een LAATSTE en VOLLEDIGE VEROORDEELING van den Volkenbond. Dit feit BEWIJST, dat het een links machtsinstrument kan worden WANNEER ER SLECHTS EEN MACHTIGE NATIE IS, DIE ER ZICH VOORSPANT. Dan worden zijn „beginselen" en zijn machinaties een instrument ten oorlog en ten ondergang. Dan bewijst hij eerst duidelijk, hoe een locale zaak tot een algemeen conflict kan opgedraaid worden, hoe het eene gevaar het andere oproept en de eene bedreiging de andere na zich sleept. En wanneer deze de oorlog toevallig NIET veroorzaken (door de zelfbeheersching van Italië) dan verpesten zij in ieder geval den vrede en vergiftigen zij de internationale verhoudingen voor geruimen tijd. Wanneer er ooit sedert 1914 een dreigend gevaar is geweest voor het uitbreken van een nieuwen wereldoorlog, dan is dat thans het geval nu de Volkenbond, aangeblazen door het Engelsche imperialisme en het internationale anti-fascisme, een levensgevaarlijken aanval van activiteit gekregen heeft. Een lamgeslagen Volkenbond is geen waarborg voor den vrede, maar nochthans ook geen gevaar voor oorlog; een actieve Volkenbond is evenmin een vredeswaarborg, maar daarenboven een gruwelijke oorlogsdreiging.

Gekkemanswerk, noemde Wouter Lutkie den Volkenbond zeer terecht:

„Maar nu is het duidelijk geworden voor de oogen van geheel de wereld wat een gevaarlijk gekkemanswerk de instelling van den ijdelen dwaas Woodrow Wilson is.

Want nu dreigt het openlijk i.p.v. een oorzaak tot vrede (wat het nooit geweest is) een oorzaak tot oorlog te worden.

Dat de Volkenbond geen waarborg was voor den vrede is al voldoende bewezen door de talrijke oorlogen die sedert zijn bestaan het menschdom hebben geteisterd. (dat zijn er 21. v. St.)

Maar dat hij een verhooging van het oorlogsgevaar beteekent, dat hebben we misschien nog niet zoo direct geducht terzake van de stemming in het Saar-gebied, maar dat ziet nu de heele wereld, nu hij, gedreven door den grooten hypocriten „agent provocateur" van Europa, Italië met „sancties" bedreigt, wetende dat Italië zich niet door sancties zal laten intimideeren.

Dat wil dus niets meer of minder zeggen dan dat de Volkenbond, lees Engeland, de heele wereld wil betrekken in een aangelegenheid tusschen Italië en Ethiopië. En zulks eenvoudig, enkel en alleen, omdat „Engeland", d.w.z. eenige Engelsche kapitalisten, style Cecil Rhodes, daar in de buurt „belangen" hebben liggen." (N. Tilb. Crt. 24 Sept. 1935)

Deze Engelsche „belangen" hebben, met de huichelachtigheid die de Engelsche politiek steeds heeft gekenmerkt, plotseling belangstelling voor den Volkenbond gekregen en zijn tot de ontdekking gekomen, dat het Abessinisch geval voor den Bond een kwestie van leven of ondergaan was, dat het pact NU toegepast moest worden of NOOIT. Als hij zich dáárin niet liet gelden, was zijn lot voor goed bezegeld en was hij in het oog van de wereld voor goed veroordeeld ! En daarom heeft Eden de Geneefsche locomotief opnieuw op stoom gebracht en het gevaarte een druk gegeven, die ieder oggenblik voor heel Europa noodlottig worden kan. En achter dit humanitaire masker verscholen, heeft het Engelsche imperialisme alle revolutionnaire, pacifistische en internationalistische elementen in beweging gezet, de

vrijmetselarij gemobiliseerd, en aldus in Genève een anti-fascistisch blok geschapen, waardoor de Volkenbond zich in zijn ware gedaante heeft doen kennen aan iedereen die nog twijfelde : hij is slechts een instrument, dat zich door internationalisten en imperialisten bespelen laat, om hun egoistische en misdadige belangen een menschlievend kleed te geven.

Het roode Geneefsche blad „Travail" heeft dan ook rechtuit gezegd dat het niet om RECHT gaat, maar dat het hier tegen het fascisme gaat, dat de V. B. „thans een beslissende strijd onderneemt tegen de fascistische dictaturen", want :

„Door zijn besluit om den vrede (!) te doen eerbiedigen, dient de V. B. de zaak van het internationale socialisme. Hij ziet zich, ONDANKS ZICHZELF, of juister buiten den wil om van de regeeringen die hij vertegenwoordigt, verweven met een strijd van elkander tegengestelde sociale regimes. Zijn actie tegen den Italiaanschen fascistischen staat zal ongetwijfeld den val van het fascisme ten gevolge hebben." (27 Sept. 1935)

Wanneer men dan nog even tot zich laat doordringen (zooals Pertinax in de „Echo de Paris" opmerkt), dat men op uitdrukkelijk verlangen van Eden niet Italië, doch de Italiaansche regeering aanvaller heeft genoemd, en deze formule ook in de Protocolleering opgenomen, dan kunnen wij het officieuze „Giornale d'Italia" VOLKOMEN bijvallen, waar het opmerkt :

„Mussolini en Italië weten thans met zekerheid, dat de Volkenbond een oorlogsinstrument is, waarachter zich thans een

bondgenootschap tegen Italië en een coalitie van anti-fascistische partijen en imperialistische belangen verbergt."

Hoe deze bondgenooten de politiek der staten en van Genève beinvloeden, zullen wij in de volgende hoofdstukken zien. Thans moeten wij nog eerst de „veroordeeling" van het Italiaansche fascisme zelf onder de loupe nemen en constateeren met welke oplichtersmethoden men daarbij te werk is gegaan.

De grondslag van deze poppenkasterij is art. 16 van het Volkenbondspact, waarin de waanzin geschreven staat, dat een land, dat tot een onuitgelokten aanval op een ander overgaat, beschouwd moet worden een oorlogsdaad tegenover ALLE andere leden van den bond gedaan te hebben. Tot vaststelling van het feit, of een natie al dan niet in strijd met het pact gehandeld heeft, eischt het PACT ZELF een UNANIEME beslissing van den Raad. Nergens staat geschreven dat de partijen zelf van de stemming uitgesloten zouden zijn.

Daarover schrijft J. Le Boucher in de „Action Française"

„Dat spreekt vanzelf, zult ge zeggen. Misschien ! In ieder geval hebben zich de Engelsche juristen de krachtigste kampioenen betoond van de gedachte dat de partijen niet van de stemming uitgesloten konden worden. Hoe dit ook zij, een tiental jaren geleden werd een amandement opgesteld en aan de assemblée voorgelegd, ter oplossing van dit rechts-punt. Het is nooit geratificeerd." (8 Oct. '35).

Grondslag van deze procedure is art. 5 van 't pact, dat zegt :

„De beslissingen van de assemblée of van den Raad worden genomen bij EENSTEMMIG besluit van de leden van den Bond DIE OP DE VERGADERING VEREENIGD ZIJN."

Daar Italië op de Raadvergadering aanwezig was, had het dus het volste recht zijn stem te doen gelden.

In eerste instantie heeft men de partijen dan ook mee laten stemmen, doch toen Aloisi tegen stemde, heeft men volgens „Oeuvre" (7 Oct. 1935) „den eisch van eenstemmigheid in het raadsbesluit laten vallen, daar de medewerking van den aanvaller toch niet is te verkrijgen."

Een échec in de Assemblée, waar niet alleen Italië tegengestemd zou hebben, heeft men niet geriskeerd. Men heeft eenvoudig..... vergeten het voorstel ook daar in stemming te brengen.

Een mooie veroordeeling, voorwaar, waarvoor men op de „gerechtszitting" nog de wet moet wijzigen. Wij noemen zoo iets MISDADIG BEDROG en de procedure, waarmede men het Italiaansche gedrag „veroordeeld" heeft, is ILLEGAAL zelfs binnen de grenzen en opvattingen van het Pact gezien.

Dit maakt de „veroordeeling" onwettig en waardeloos zelfs voor hen die den Volkenbond aanhangen en het Pact als norm van recht beschouwen.

En als gevolg van deze ONWETTIGE uitspraak, treden de „sancties" in werking, is de Engelsche vloot in de Middellandsche Zee tot Volkenbondswapen geworden en doet men zijn uiterste best om een nieuwen wereldoorlog over Europa los te doen branden.

4. ITALIË — ENGELAND

Wij hebben nu gezien, dat de koloniale expeditie, die Italië zich voorstelt in Abessinië te ondernemen, voornamelijk door toedoen van Engeland en zijn maçonnieke en revolutionnaire hulptroepen, den volkenbond tot een doodelijken aanval van activiteit heeft wakker geschud, waardoor dit zuiver koloniale avontuur tot een Europeesche slachting dreigt over te slaan.

Hoe komt het, dat de bloedige barbaarschheid van Abessinië zoo plotseling en onverwacht een bondgenoot in het imperialistische Engeland gevonden heeft, dat plotseling agressief geworden is, al verbergt het zijn oorlogszucht dan ook achter een schijnheilig masker van pieteit jegens den volkenbond ? Dit gaat zoo ver, dat de „Times" (blijkbaar in de meening verkeerend, dat Engeland zijn kolonien cadeau heeft gekregen) haast van ontroering snikkend uitroept :

„3 October 1935 zal in de geschiedenis blijven voortleven : één van de voornaamste leden van den Raad, één van de garanten van den Europeeschen vrede, een onderteekenaar van het Pact van Parijs zet een streep achter een jaar militaire voorbereidingen en diplomatieke uitvluchten en laat een groot leger los op een ander lid van den volkenbond, om te veroveren en te verwoesten." (3 Oct. '35).

Wat deze aubade waard is, kunnen onze lezers beoordeelen, wanneer zij weten, dat drie dagen voordien, 1 October 1935, een Reuter-bericht uit Londen meldde, dat „de Britsche troepen, die een strafexpeditie onder-

nemen tegen de opstandige stammen aan de Noord-Westgrens van Britsch-Indië, een nederlaag hebben geleden." Twee officieren en 130 man sneuvelden. In totaal nemen 15.000 man aan de expeditie deel, met vliegtuigen, vechtwagens, artillerie en cavallerie. Wat Reuter hier „opstandige stammen" noemt, is in werkelijkheid een vrij en nog niet door Engeland in bezit genomen, onafhankelijk gebied, juist als Abessinië ! ! Bovendien hebben de Engelschen, teneinde hun positie aan de Roode Zee te versterken, plotseling Akabah op het Sinaï-schiereiland in bezit genomen en er geweldige versterkingen aangelegd. Dit Akabah was GEEN Engelsch gebied, doch behoorde onder de souvereiniteit van den Emir van Transjordanië, die tevergeefs protesteerde. (Völk, Beob. 13 Juli 1935, Süddeutsche Ausg.). Engeland, dat de heele wereld als zijn uitsluitend eigendom beschouwt, mag dat allemaal.....

En terwijl men aldus in eigen gebied „verovert en verwoest", HUICHELT men een pacifistisch medelijden met de door Italië bedreigde Abessiniërs. Half Europa heeft men opgezweept tegen de Italiaansche expeditie ; over de gelijksoortige Engelsche expeditie, die gelijktijdig plaats heeft in Azië en over de diefstal van Akabah, leest men slechts een schaars bericht en rooden noch pacifisten maken zich dáár druk over.

Dit kleine vergelijkingkje teekent ten volle de waarde der Engelsche, roode en pacifistische agitatie, die rondom de Italiaansche expeditie wordt ontketend. Het teekent de grenzelooze huichelarij, die voor de Engelsche

politiek maszgebend geworden is en zoodanig tot een tweede natuur vergroeid, dat zij ZELF in hun oprechte bedoelingen gelooven. In een merkwaardig boek van Louis Martin, L'Angleterre et la Franc-Maçonnerie (Moeurs Anglaises), dat in 1895 te Parijs verscheen, wordt deze Engelsche karaktertrek op vlijmende wijze gehekeld. Deze geeft daarvan de volgende omschrijving, welke hij met tal van voorbeelden illustreert en die wij de sleutel kunnen noemen van de houding die ook thans door de Engelsche politici wordt aangenomen :

„men heeft in Frankrijk geen idee, van hetgeen de Engelsche zucht naar RESPECTABILITY is, die hartstocht, die wezenlijk veel sterker is dan de noodzaak om te eten en te drinken. Zij brengt de magistraten er toe, de woede der massa's te trotseeren" (blz. 14)

„als zij slechte gewoonten of ondeugden aannemen, als zij schurkenstreken begaan (de Engelschen begaan deze nooit als de gelegenheid niet gunstig is en als zij ze begaan, verhelen zij ze handig) blijft de schijn steeds schitterend, achtbaar, ridderlijk, engelachtig." (blz. 26)

Van deze schoone bepleistering der egoistische bedoelingen zullen wij in dit hoofdstuk menig voorbeeld zien. Op de eerste plaats moeten wij daar aan denken, wanneer wij de Britsche staatslieden onophoudelijk hooren verklaren, dat Engeland zelf geen belangen heeft bij Abessinië, doch dat het enkel en alleen handelt uit pieteit jegens den volkenbond en om de volkenbondsbeginselen van den ondergang te redden. Sir Samuel Hoare heeft dat tot vervelens toe gezegd, en laatstelijk heeft Neville Chamberlain eveneens verklaard „het gaat er om, of den Volkenbond voort moet gaan te dienen als instru-

ment dat de handhaving van den vrede moet beteekenen", en daarbij constateerde hij tevens met leedwezen, dat het Italiaansche volk Engeland beschouwt als „bezield met huichelachtige en egoïstische gevoelens."

Deze vrede, welke den volkenbond moet handhaven is dan de Pax Brittannia, die als koloniale grootmacht niet beter wenscht dan een consolidatie van haar bezit, en wat die hypocrisie betreft, het ware beter, dat de Engelsche politici niet zoo vele aanleidingen tot die beschuldiging gaven, dan dat zij er zich met een hooghartig gebaar van afmaken. Want wie gelooft aan de plotselinge onbaatzuchtige volkenbondsliefde van Engeland, dat tot nog toe STEEDS zijn volkenbondsverplichtingen verwaarloosd heeft en met voeten getreden, omdat het er baat bij zag ? Wie kan een grimlach onderdrukken, als hij Sir Samuel Hoare, vertegenwoordiger van het rijk waar de zon niet onder gaat, de nederigheid hoort preeken en den eerbied, die men aan de zwakken verschuldigd is, terwijl in Britsch Indië, dat ver weg is van Genève, de vliegtuigen ronken en de mitrailleurs knetteren ?

Engeland WIL niet, dat Italië zich bij de bronnen van den Nijl nestelt, dat het den ingang van het Suez-kanaal „bedreigt" in de buurt van Aden. Het WIL niet, dat Erithrea, Italiaansch Somaliland en Abessinië een geheel zullen vormen. Het wenscht dat doodgewoon niet, omdat het met zijn imperialisme niet strookt. En omdat Engeland dat niet wil, verschuilt het zich achter den Volkenbond en hitst het een nieuwen oorlog in Europa aan. Wanneer dan Sir Samuel Hoare plechtstatig ver-

klaart, dat „de houding van de regeering van Zijne Majesteit steeds die van een ONWANKELBARE TROUW tot den Volkenbond en tot alle beginselen waarvan deze de kampioen is, geweest is" en dat die houding hem thans niet ingegeven wordt door de verdediging van zijn bijzondere belangen in Abessinië, dan is dat niets anders dan HUICHELARIJ ; want tegenover deze bewering van trouw staan tientallen feiten, die het tegendeel bewijzen, o.a. de gedenkwaardige woorden die minister Sir John Simon in Maart 1933 sprak, naar aanleiding van een schending van het pact (de Japansche veroveringsoorlog in China) : „de regeering van zijne Majesteit zal ONDER GEEN ENKEL VOORWENDSEL EN ONDER GEEN BEDING toestaan dat Engeland gewikkeld wordt in den strijd in het verre Oosten"..., en tegenover het walgelijke schermen met „idealisme" stellen wij dan de naakte woorden van den grooten Pitt : „British policy is British trade", Engelands politiek is Engelands handel.....

En dan stellen wij tevens daarnaast de volgende stellingname van Pierre Larousse, die een „apostel" der democratie en der „rechten van den mensch" was :

„Het traditioneele beginsel van de Engelsche politiek, de eenige drijfveer van zijn gedrag, de leer die steeds door zijn publicisten en door zijn redenaars gehuldigd is en door zijn staatslieden in practijk gebracht, is uitsluitend het eigenbelang. Het is onmogelijk om alle beroemde voorbeelden van gewelddadigheid, verdorvenheid, onverzoenlijk egoisme en oneerlijkheid op te halen, die zijn nationale geschiedenis bevlekken. De volkeren in beroering brengen en moorddadige verdeeldheid bij hen zaaien teneinde hen te verlammen, de oneenigheid brengen

tusschen de volkeren, profiteeren van alle conflicten om een of andere nieuwe overweldiging te voltrekken, de volkeren bewapenen in naam van hun nationale onafhankelijkheid en ze daarna zonder medelijden aan zichzelf over laten, het bezoldigen van verraad, de veroverde rassen verpletteren, verarmen en vernietigen, al deze daden zijn in overvloed in zijn annalen aanwezig ; nooit zijn deze beschouwd dan als legitime uitingen die volkomen rechtmatig waren en zeer ernstig heeft men het verstaan om de beginselen van de moraal en het recht ondergeschikt te maken aan het geheiligde goed, dat men de Engelsche belangen noemt... Het recht, de menschelijkheid, de vrijheid der volkeren, de vrede en de oorlog zijn er steeds beschouwd als financieele kwesties. Terwijl het zulk een belangrijke plaats in de wereld inneemt, is het onmogelijk om in de geschiedenis van de buitenlandsche betrekkingen één enkele daad van toewijding, van spontaan enthousiasme, van belangeloosheid te noemen. Er is geen volk ter wereld dat niet het slachtoffer is geworden van zijn hoogmoed, zijn gewelddadigheid, zijn hebzucht, zijn gemeenheid; van het Britsche geloof..."

Voor de zachte humanisten en democraten, die gewend zijn de dingen door een onwerkelijke sluier van RESPECTABILITY te zien, klinkt dit misschien hard en brutaal, maar het is de brutale hardheid die de WAARHEID in onze tijd van verdoezeling en vergoelijking eigen is.

Om het „behoud van den vrede" in Europa concentreert men de geheele vloot in de Middellandsche zee, zweept men de roode en democratische internationalisten tegen Mussolini op, drijft men naar sancties en dus naar oorlog en eischt men een sterke bewapening. Al deze idealistische woorden, door Engelsche politici uitgesproken, zijn slechts een dekmantel om het eigenbelang te verbergen, een masker van „respectability" om het ge-

meenste oorlogshitsen een schijn van edelaardige idealiteit te geven, waardoor men een geheele wereld mee krijgt.

Als Engeland zijn standpunt eerlijk en rechtuit openbaarde, als het verklaarde, dat het imperialisme en het grootkapitalisme der heerschende society een verovering van Abessinië niet kan tolereeren, omdat dit een der zenuwdraden van het Engelsche Imperium raakt en men dit, desnoods met geweld, verhinderen (of minstens beperken) wil ; dan zou dit Engelsche standpunt door iedereen afgewezen en bestreden worden. Maar nu men er een masker van Geneefsch idealisme en van antifascisme voor gehangen heeft ; nu men zich opwerpt als de verdediger van het arme Abessinië, van den vrede, van den volkenbond en van de democratie, nu krijgt men alle waterige idealisten, roode intriganten, liberale kapitalisten en maçonnieke ondermijners mee.

En om al deze elementen met zich mee te krijgen, hebben de Britsche politici Mussolini op een manier behandeld, die met het woord „gemeen" nog zachtaardig gequalificeerd is. Reeds in 1925 heeft Mussolini met de Britsche regeering een diplomatieke correspondentie gewisseld, waarin Abessinië practisch tusschen beide landen verdeeld werd en waarbij Engeland Italië de vrije hand in het Westen zou laten en diens penetratie steunen, terwijl het zelf zijn belangen met betrekking tot de Nijlbronnen zou behartigen. Engeland is in dit doel geslaagd, maar Italië heeft door de tegenwerking der Engelschen, die Abessinië tegen Italië opzetten en beletten dat het land ook maar één concessie kreeg, NIETS bereikt langs vreedzamen weg. De Engelsche regeering is vanaf 29 Januari van dit jaar, toen Italië zijn voorbereidingen voor de Abessinische expeditie begon, op de meest loyale wijze op de hoogte gehouden van de doeleinden der Italiaansche koloniale politiek en van de belangen waardoor

deze geleid werd. Deze belangen zijn door Engeland — niet alleen in de overeenkomst van 1925, maar reeds in die van 1889 en 1906 — steeds erkend, alsmede den voorrang dezer Italiaansche belangen in Abessinië. Nog op 11 Juli 1935, heeft o.a. de „Morning Post" geschreven, dat „de ontoegeeflijke houding van Abessinië grootendeels haar oorzaak vindt in de ONJUISTE opvatting, dat de Volkenbond ten zijnen gunste zal intervenieeren" en op denzelfden dag heeft Sir Samuel Hoare in het Engelsche Lagerhuis de verklaring afgelegd, dat Engeland ER NIET AAN DACHT om Italië in Abessinië moeilijkheden te bereiden, NOCH om bij den Volkenbond collectieve sancties of dwangmaatregelen voor te stellen. En nauwelijks is de tijd genaderd, dat het Italiaansche offensief beginnen moet en alles er voor in Afrika gereed is gemaakt en aangevoerd, of dezelfde Sir Samuel drijft Genève het pad der Sancties op, na reeds begin September de Engelsche „Home-fleet" in de Middellandsche Zee geconcentreerd te hebben, (daarmee alleen al het bewijs leverend, dat alle fraaie verklaringen dat Engeland niet alleen zou handelen, larie zijn), waarmede PRESSIE op den Volkenbond en op Frankrijk werd uitgeoefend. Tot heden toe heeft Mussolini steeds zich bereid verklaard om ALLE Engelsche belangen ongemoeid te laten en om onderhandelingen te treffen, die aan Italië's gerechtvaardigde eisch om expansie recht willen doen. Daarvoor is Engeland doof gebleven en het is dus volkomen begrijpelijk dat wij de Britsche politiek, die meer dan iemand anders meegewerkt heeft aan het tot standkomen der Italiaansche expeditie, laf en misdadig noemen. Zij heeft Mussolini in een val willen laten loopen en gemeend dat een grom van de aftandsche Engelsche leeuw voldoende zijn zou om hem onderdanig terug te doen krabbelen... In dit opzicht heeft de (Italiaansche) ‚Tribuna" volkomen gelijk, als deze vaststelt, „De Volkenbondsactie van Engeland heeft alleen ten doel, de verplichtingen te doen vervallen, die Engeland vrijwillig in overeenkomsten met Italië op zich genomen heeft" (29 Sept. 1935) en tegelijkertijd moet deze dienen, om het Engelsche imperiale egoïsme te bemantelen en de binnenlandsche oppositie tegen de

huidige regenten te smoren. Dat is het ware aangezicht van de Engelsche actie en de Engelsche belangen. En wanneer Engeland thans eenigszins schijnt in te binden, dan is dat alleen te danken aan de weerstand, door de Nationale groepen opgewekt, die het in Frankrijk ontmoette, dat weigert om voor Engeland oorlog tegen Italië te gaan voeren.

Aldus bereikt Engeland een drieledig doel : 1. het tracht zijn belangen in Abessinië veilig te stellen met behulp van de halve wereld, 2. het ziet kans de Engelsche bewapening op te voeren MET DEN STEUN DER ROODEN EN PACIFISTEN, die er anders radicaal tegen zouden zijn, 3. bij de voor de deur staande verkiezingen zullen de liberalen en conservatieven (de mannen der society) door de rol die zij nu spelen, op den steun en de stemmen van pacifisten en internationalisten kunnen rekenen, waar zij anders geen kans op hadden, 4. brengt het haat en verdeeldheid op het continent, wat slechts ten voordeele van de Britsche politiek is, volgens het steeds gevolgde beginsel „verdeel en heersch", Rule Brittannia.

1. De belangen van Engeland bij Abessinië zijn op de eerste plaats gelegen in de bronnen van den Nijl, waarvan er enkele in Abessinië liggen. Italië heeft herhaaldelijk aan Engeland gegarandeerd, dat het deze belangen niet aan zal tasten, maar dit bleef doof daarvoor, omdat zijn belangen verder reiken en het ook een sterke Italiaansche kolonie langs den weg naar Indië vreest. Het perfide Albion ziet ook wel, dat Italië door het fascisme een sterke natie is geworden, dat de volkskracht en de volkseenheid enorm is versterkt en dat het koloniaal beleid van Italië voor Engeland beangstigende

en beschamende vruchten afwerpt, daar dit rijk (in tegenstelling met Engeland, dat slechts door geweldpolitiek en tweedracht zaaien heerschen kan) door zijn enge samenwerking van inboorlingen en Italiaansche kolonisten in zijn koloniën een tweede Italië schept, dat na eenigen tijd een macht vormt en onbereikbaar wordt voor de Engelsche twistzaaierij. Een dergelijke, in merg en nieren Italiaansche kolonie, acht het Imperium niet gewenscht aan den weg, die Engeland met Indië verbindt en dus de „LEVENSDRAAD" van het rijk is. Alle gehuichel over idealisme kan deze werkelijkheid slechts gebrekkig verbergen. In de stukken, die in 1925 tusschen Italië en Engeland over Abessinië gewisseld zijn, wordt den nadruk zeer sterk op deze Engelsche belangen gelegd. Ook in de felle aanvallen, die de „Times", „Westminster Gazette" en het groote koloniale tijdschrift „West Africa" op Abessinië richtten toen dit in 1922, na een échec in 1919, om toelating tot den Volkenbond verzocht, komt dit Engelsche belang tot uiting. „West Africa" schreef zelfs : „Ethiopië moet noodzakelijk in den Britschen invloedssfeer worden opgenomen. Het wordt noodig dat wij tot de methode van interventie en protectie overgaan. Ethiopië zal er zijn onafhankelijkheid bij verliezen." Engeland verwijt dus aan Italië, dat dit volbrengt hetgeen het voor zichzelf gereserveerd had (in strijd met de herhaalde erkenningen van den Italiaanschen voorrang) en om dat te beletten roept het door den V. B. heel Europa te wapen. Wij achten dan ook de eerlijkheid van de „Dailey Telegraph", die in zijn nummer van 11 Juni 1935 verklaarde dat degene

„kletst, die beweert, dat Engeland geen belang heeft bij het Abessinisch-Italiaansch geschil", oneindig hooger dan het huichelachtige jongleeren der Britsche politici met de Geneefsche idealen, die zij reeds honderd keer ZELF verloochend hebben, toen dat in hun belang was....

2. Baldwin, die op het congres der conservatieven van 4 October 1935, verklaarde, dat Engeland heelemaal niet geïnteresseerd was in zijn huidige houding, stelde in DEZELFDE rede de volgende eischen

„Wij kunnen niet toestaan dat ons prestige verzwakt wordt. Wij moeten onze verantwoording aanvaarden en wanneer wij ons niet meer met de vraag zouden bezig houden of onze macht al dan niet erkend wordt, en of onze stem ophoudt met zich in de raadzalen van Europa te doen hooren, verliezen wij de voornaamste veiligheid voor onze onafhankelijkheid. Wij loopen kans zelf geruïneerd te worden en wij zullen nadeel berokkenen aan de stuctuur van het continent; de verwarring en de wanorde zullen er uit voorkomen."

Deze imperialistische wartaal, deze proclamatie van het Rule Brittannia over gansch Europa en de daaraan gekoppelde eischen tot uitbreiding van de luchtmacht totdat zij de sterkste van het continent zal zijn, van versterking van de vloot totdat die haar oude overmacht weer zal bezitten en van de instelling van een landleger, wordt nu door de pacifisten, internationalisten en rooden GESTEUND, omdat zij in een schoone beschildering van Geneefsch en anti-fascistisch „idealisme" zijn gehuld. Pacifisten en internationalisten worden, in de handen van deze gewetenlooze imperialisten, de steunpilaren van het Britsche groot-kapitalisme, van de Britsche koloniale politiek, van de Britsche terreurpolitiek, die de zware verantwoording draagt voor de pro-

voceerende maatregelen, tegen Italië genomen, die zoo gemakkelijk tot een conflict en tot een daaruit voortvloeienden Europeeschen oorlog over kunnen slaan. En dan zal van dien oorlog niet Italië de schuld zijn, maar het provoceerende Engeland met de thans er door in beweging gebrachte Volkenbond.

3. Het overgroote deel van het Engelsche volk, de burgers, handelaars en winkeliers, die met een vreedzaam bestaan alles hebben wat zij verlangen, worden door de Anglicaansche „clergymen", de geestelijken en bisschoppen, in deze stroom meegesleurd. In het algemeen zijn zij trouw aan hun kerk, wier geestelijken zich op een merkwaardige wijze de Geneefsche speekselideologie hebben eigen gemaakt. Zoozeer zelfs, dat de aartsbisschop van Canterbury in een interview aan Bertrand de Jouvenel verklaard moet hebben, dat de V. B. het eenige instrument is, dat de toepassing van de Evangelische beginselen in het leven der volkeren kan verzekeren. Aldus heeft dan ook het Congres der kerken in Bornemouth de huidige actie van den V B. „goedgekeurd", terwijl vanaf den kansel de sanctiepolitiek gepredikt wordt....

Stéphan Lausanne schrijft hierover in de „Matin" :

„die bisschoppen, die clergymen, die geestelijken hebben langzamerhand de voorschriften die zij vanaf den kansel prediken vereenzelvigd met die welke in Genève gedeclameerd worden. Zij hebben ze goedgekeurd, aangenomen, aanbevolen. Zij hebben de overeenkomsten onderstreept, die er tusschen het Covenant en den Bijbel bestonden...." De Volkenbond is zoodoende in de oogen van het volk een soort van „evangelisch concilie" geworden : „Op het congres van Brighton heeft een arbeidersspreker, onder toejuichingen van zijn gehoor, uitgeroepen: „het

Covenant schenden, is een beleediging van den Heiligen-Geest." Deze mystiek brengt haar geloovigen er toe om een aanvaller als een soort Anti-Christ te beschouwen, die de wetten van den godsdienst met voeten treedt, en als de aanvaller deel uit maakt van de Geneefsche Kerk is het schandaal dubbel zoo groot."

Deze mentaliteit, die ons in haar uiterste consequentie wellicht vreemd aandoet, vinden wij min of meer bij alle pacifistische en internationalistische aanhangers van den volkenbond terug, zij het ook ontdaan van bovenstaande vormen, die specifiek Engelsch zijn. De volkenbond is voor de democraten een „heilig" instituut, dat zij onfeilbaar en onschendbaar achten en de geestelijke vesting van hun ideologie. Zij hebben het geloof in den Christus weggeworpen en daarvoor in de plaats heeft zich het humanitaire surrogaat genesteld, dat aan hun onbewuste, religieuse aspiraties voldoet. De oorlog tegen Mussolini is in hun oogen dan ook een ware ideeën-oorlog, een godsdienstoorlog, verschillend van alle andere. En in dit waandenkbeeld bevangen, willen zij Europa in een slachtveld veranderen ! Door dit waandenkbeeld verblind, veroorzaken Naties den oorlog uit naam van de „vrede", prediken herders hem uit naam van het „recht" en eischen demagogen hem uit naam van de „broederschap" ! !

De Britsche regeering is door deze fanatiekelingen reeds herhaalde malen aangevallen om haar anti-volkenbondspolitiek, doch NU hebben de heeren hun Genève gekregen, dat ditmaal een bloedig Genève dreigt te worden en de regeering kan op hun stem — die anders naar de linksche partijen was gegaan — rekenen. Dat

is wel een oorlog waard....

4. Een verdeeld Europa, ja een oorlog op het continent, is steeds voor Engeland voordeelig geweest. Het mag bekend verondersteld worden, dat Engeland den oorlog van 1914 had kunnen voorkomen, indien het Rijk tijdig gevolg had gegeven aan het aandringen van Poincaré en Duitschland had laten weten, dat een schending van de Belgische neutraliteit, het tot deelname aan den oorlog zou doen besluiten. Het heeft dit niet gedaan, omdat het in een Europeeschen oorlog voordeel zag, al was het alleen maar de vernietiging van het Duitsche Rijk, dat het als een bedreiging voelde. Dat heeft het bereikt, maar tevens heeft het op koloniaal gebied enorme voordeelen behaald, zoodat het de eenigste Europeesche natie is, die van den wereldoorlog WERKELIJK VOORDEEL heeft gehad. Is het dan zoo dwaas om te veronderstellen, dat het land, dat industrieel aan den rand van den afgrond staat door de wereldcrisis ; dat in het groeiende Italië een gevaarlijk mededinger gaat zien, die een bedreiging voor de weg naar Indië wordt ; dat door innerlijke politieke complicaties geteisterd wordt, in het avontuur van een oorlog een redding hoopt en een consolidatie van de machtspositie der finantieele dictators en der „society" ?

Hoe anders de enorme Engelsche agitatie te verklaren ? Hoe anders de agitatie te verklaren, door Engelsche agenten in Frankrijk gevoerd, welke in het land een strooming hebben ontketend, welke een anti-fascistischen oorlog eischt ? Hoe anders de drijfkrachten in Genève te verklaren, die tot nog toe ALLES hebben gedaan om het Afrikaansche conflict tot een Europeesch conflict te

doen uitgroeien en die NOODZAKELIJK een Europeeschen oorlog verwekken indien zij op den ingeslagen weg doorgaan? Hoe anders de pressie te verklaren, die de Britsche regeering op de Fransche uitoefent, teneinde deze onvoorwaardelijk naast zich te krijgen, ook indien de sancties tot oorlog mochten uitgroeien? Hoe anders, dan omdat Engeland een OORLOG wil, daar het daar voordeel en redding in ziet, want „Engelands politiek is Engelands handel" ?

Welk een belang Engeland bij oorlogen en revoluties heeft, blijkt uit de volgende uitspraken :

„Generaal Friedrich deelt in zijn werk „De Bevrijdingsoorlogen", de woorden uit een in 1805 te Londen verschenen vlugschrift mede : „Een eeuwige oorlog is het beste middel voor de veiligheid en de welvaart van Engeland". Engeland's groote minister, Lord Canning, sprak er op 12 Dec. 1826 over „dat Engeland over den balg van Aolus beschikte en steeds de winden der revoluties naar wensch ontketenen kon" ; hij zeide verder: „WANNEER WIJ AAN EEN OORLOG ZOUDEN DEELNEMEN, ZULLEN WIJ ONDER ONZE VAAN VERZAMELD ZIEN ALLE ONRUSTIGEN, ALLE ONTEVREDENEN, ZIJ HET MET OF ZONDER REDEN, VAN ELK LAND WAARMEDE WIJ IN ONVREDE ZULLEN VERKEEREN". Hetzelfde bevestigde de Engelsche premier Lord Russel, Grootmeester der Vrijmetselarij, toen hij in 1860 het recht van ieder volk op revolutie verkondigde, natuurlijk der andere, niet-Engelsche volkeren. — Bismarck richtte op 2 Juni 1857 een meesterlijk memorandum aan zijn Minister, von Manteuffel ; daarin zegt hij: „Vreemde staten te bedreigen met behulp der Revoluties, is thans, sedert een groote reeks van jaren, het handwerk van Engeland." (Prof. Dr. Heinrich Wolff. Angewandte Geschichte, Bd. 6. Weltgeschichte der Revolutionen, Leipzig, z.j. blz. 295)

Hetgeen fraai overeen komt met de karakteristieke houding, die de arbeidersleider Henderson in 1917 aannam, toen Teretchenko hem op een diner in de Ambassade te Petrograd de

vraag stelde — „Zult ge in Engeland ook een Revolutie maken ?"
— „NEEN", antwoordde Henderson, „IN DEN VREEMDE BEN IK REVOLUTIONNAIR. MAAR THUIS BEN IK ENGELSCHMAN."

Dergelijke uitingen, die uit den aard der zaak, omdat zij het handwerk verraden, weinig talrijk zijn, zijn des te waardevoller, omdat zij met de historische feiten samenvallen, o.a. :

Lodewijk XVI steunt de Amerikaansche vrijheidsoorlog tegen Engeland. Acht jaar later barst de Fransche Revolutie los en Lodewijk XVI wordt onthoofd. — Engeland verzet zich tegen een Fransche expeditie naar Algiers ; Charles X zet door en op 3 Juli 1830 veroveren zijn troepen Algiers. 24 dagen later breekt de Juli-revolutie uit, die hem zijn troon kostte. — Zeventien jaar strijdt Frankrijk, onder voortdurende tegenwerking van Engeland, om zijn positie in Algiers. 23 Dec. 1847 geeft Ad-el-Kader zich over... en twee maanden later breekt de Julirevolutie uit, die Louis Philippe verjaagt. — Engeland verzet zich tegen het graven van het Suez-Kanaal, omdat daar alleen stoombooten door zullen kunnen en de Engelsche marine uit zeilbooten bestaat. Op 18 Nov. 1869 wordt het kanaal geopend en 15 Juli d.a.v. wordt Frankrijk in een oorlog gewikkeld, die het voor geruimen tijd belet stoombooten te bouwen en Engeland in staat stelt een onoverwinnelijke voorsprong te verkrijgen. — Denken wij voor ons land slechts aan de opstand tegen Spanje, toen Engeland met ons was (en hoe ! Leicester) en aan het rampjaar 1830 toen Engeland tegen ons was...

In de beide volgende hoofdstukken zal duidelijk blijken hoe Engeland, met behulp der vrijmetselarij en der roode agitatoren de Fransche regeering dwingen wil om zich bij haar aan te sluiten en te verklaren, dat zij tot en met den oorlog, naast Engeland zal staan. Wanneer Engeland niet verwachtte, dat zijn gestook en gedrijf op een Europeeschen oorlog uit MOET loopen zou het niet zoo'n

groote waarde hechten aan een dergelijke Fransche verzekering, waarvoor men dreigementen als de volgende, die het karakter van chantage dragen, niet te laag acht :

„Wanneer evenwel andere naties, die het pact geteekend hebben en telkens weer hun trouw er aan hebben herhaald en die soms de Britsche vertegenwoordigers van lauwheid jegens het pact hebben beticht, in deze beslissende uren te kort schieten in hun verplichtingen, dan zal Groot-Brittannië zich ontslagen achten van zijn verplichtingen en zal zijn politiek zich voortaan evenals vóór de oprichting van den Volkenbond nog uitsluitend laten inspireeren door de nationale Britsche belangen."

Aldus Sir Austen Chamberlain (Tel. 16 October 1935, O). Alsof de Britsche politiek zich ooit door iets anders dan door eigenbelang heeft laten inspireeren en alsof Engeland zich nog ooit druk om den Volkenbond en deszelfs verdragen en verplichtingen zal maken, als het er zelf geen belang bij heeft. „Men weet inderdaad, en volgens eeuwenlange ervaring, dat onze franke en edele buren nooit aarzelen om hun woord terug te nemen, wanneer de grootheid van het Imperium, of eenvoudiger de belangen van de City (de Londensche bankierswereld, v. St.) hun raden van meening te veranderen. De Engelschen, die 16 April in Stresa, te samen met Frankrijk en Italië, een verdrag van wederzijdsche samenwerking plechtig onderteekend hebben, gingen twee maanden later flegmatiek naar Berlijn om samen met Hitler een heel ander verdrag te bespreken." (Gringoire 11 Oct. 1935) (welk laatste verdrag nota bene een schending van de volkenbondsverdragen beteekende).

Maar met het volkenbondspakje redt de Britsche poli-

tiek zijn „respectability" en krijgen de heeren lieden met zich mee, die voor de werkelijkheden die achter deze huichelachtige schijn liggen, slechts verachting en afkeer zouden koesteren.

Wij hebben reeds onze verachting uitgesproken voor hen, die de barbaarsche negers tegen een blank volk willen wapenen, uit haat tegen het fascisme, en aldus den Italiaanschen arbeiders de dood injagen. Maar hoe zeer moet deze verachting voor de blanke verraders niet stijgen tegenover de „respectabele" Britsche regeerders, die reeds op 30 September door hun kolonien de doortocht van ammunitie en wapenen toestonden... Volgens een correspondentie van de N. Rott. Crt. reden op dien datum meer dan honderd lorries op en neer tusschen Britsch Somaliland en Addis Abeba..... (N. R. C. 4 Oct. 1935 A) „Niemand tracht hier te verhelen, dat Engeland de munitietoevoer door Britsch Somaliland toestaat, mits deze munitie niet voor aanvallende doeleinden wordt gebruikt", schrijft de correspondent, die deze feiten ter plaatse heeft waar genomen, en dat in de periode dat er een volledig embargo OOK op Abessinië lag... en dat Engeland door het verdrag van 21 Aug. 1930 gebonden was, slechts onder speciale voorwaarden en beperkingen munitie enz. aan Abessinië te leveren en dus een DUBBELE verdragsschending beging....

En dan huichelt en guichelt men, telkens weer : „Engeland doet niets alleen", „Engeland treedt niet zelfstandig op, doch alleen binnen den Volkenbond" enz.

Maar Engeland overtreedt TEGELIJKERTIJD de

volkenbondsverordening en voert, ondanks verbod, munitie Abessinië binnen. Engeland trekt alléén, en voordat de V. B. een beslissing genomen heeft, zijn gansche vloot in de Middellandsche Zee samen. Engeland poogt, zelfstandig en buiten den V. B. om, voordat Italië tot den aanval is overgegaan en voordat de V. B. dus een „oordeel" geveld heeft, Frankrijk te bewegen en te pressen, tot een anti-Italiaansch verbond, tot een eventueelen anti-Italiaansche oorlog. Engeland doet niets alleen, treedt niet zelfstandig op, maar voordat de vijandelijkheden uitgebroken waren en de V. B. iets beslist had, voert het niet alleen amunitie en wapenen Abessinië in, maar intrigeert het ook in het land tegen Italië, ondanks de oude verdragen, ondanks de vroegere erkenning dat de Italiaansche eischen rechtmatig waren. Engeland heeft ook — ondanks de officieele erkenning van de Italiaansche rechten — in Abessinië en in de Italiaansche koloniën de beruchte „Intelligence Service" in actie gebracht, die de inlandsche bevolking tegen Italië in het harnas moet jagen door de nationalistische strevingen aan te wakkeren. De plaats ontbreekt ons, om al deze feiten te illustreeren en te bewijzen, evenzeer als wat de anti-Italiaansche gruwelcampagne door Reuter en andere agenten betreft en die Engeland in den oorlog van 1914 zoo meesterlijk tegen Duitschland hanteerde.

En dat zou nu ALLEEN omwille van den volkenbond, ALLEEN omwille van het „idealisme", ALLEEN omwille van de volkenbondsverplichtingen, geschieden ?

Dat is de zedenmeester, die het fascisme bepreeken wil en in de „verdragen" wurgen....

5. DE AGITATIE DER VRIJMETSELARIJ

Men hoeft nog niet geheel en al mee te gaan met den Franschen schrijver Léonce Juge, die meent dat de bouw van den symbolischen Tempel, waaraan de broeders „arbeiden", beteekent „de instelling der Angelsaksische voogdij over een zoo groot mogelijk deel van de wereld" en dat „ingeval er een vrijmetselaarspolitiek bestaat, deze slechts een Angelsaksische politiek kan zijn"; om de werkelijkheid te zien en te bestrijden : dat de politiek der vrijmetselaren en hun bonden opmerkelijk veelvuldig een Engelsche politiek is. Voor een groot deel is dat natuurlijk toe te schrijven aan de omstandigheid, dat het Engelsche regime (een dictatuur van bankiers, imperialisten en de „society", die zich verschuilt achter een schijn van humanitarisme, parlementarisme en liberalisme, bekroond door een constitutioneel, louter ornamenteel, koningschap) een maçonniek regime is en dat de politiek van dezen Vrijmetselaars-heilstaat gedeeltelijk als gevolg van de vrijmetselaarbeginselen en solidariteit, gedeeltelijk door intrigues, door de vrijmetselaars gesteund wordt. In ieder geval is het meer dan merkwaardig — zeker na hetgeen wij in ons vorig hoofdstuk naar voren gebracht hebben over het belang dat Engeland bij revoluties en verdeeldheid op het continent heeft — dat de vrijmetselarij op het vasteland een voortdurende bron van revoluties, onrust en oorlogen is, doch in Engeland niet ; dat de vrijmetselarij op het continent een broeinest van oppositie vormt tegen iedere orde,

tegen ieder gezag en tegen iedere eenheid en slechts verdeeldheid en anarchie bewerkt, doch in Engeland solidair is met het regime en sterk nationalistisch ; dat tenslotte de Volkenbond — die Engelands bond is, zooals we in hoofdstuk 3 zagen — een vrijmetselaarsproduct is en dat de heele wereldvrijmetselarij op het oogenblik met Engeland samenspant tegen Italië. Hier hebben natuurlijk „toevallige" omstandigheden, zooals de haat der vrijmetselarij tegen het fascisme, (die ook in Engeland nooit geluwd is, dat steeds hatelijk tegen Mussolini heeft geageerd) wel invloed ; maar de solidariteit tusschen Engeland, (het broeinest van democratie en humanitarisme) en de Vrijmetselarij, (het propagandainstituut van deze winderige waandenkbeelden) is te innig, te algemeen, te voortdurend en te vergaand om niet op diepere gronden gebaseerd te zijn.

De Volkenbond, die zich STEEDS machteloos en lamlendig betoond heeft zoo lang Engeland's interessen niet in het spel waren en nu plotseling leven krijgt, nu Engeland hem als masker voor zijn egoisme gebruiken kan, is een vrijmetselaarsproduct, zoowel in wezen als in opzet. Zelfs de bekende maçonnieke mooiprater, Eugen Lennhoff, die voor alles wat hem niet aanstaat en de vrijmetselarij in discrediet zou kunnen brengen, een schoon gepleisterde gevel weet te fabriceeren, geeft dit feit onomwonden toe. (Die Freimaurer, Wien, 1932, blz. 359 ev.) Het is bekend, dat ALLE medewerkers van Wilson (die zelf geen vrijmetselaar was) tot de Loge behoorden en den Amerikaanschen President, die in 1924 krankzinnig gestorven is, als hun werktuig be-

schouwden. Hij voerde slechts uit wat de Broeders hem inbliezen en dat waren niet alleen de vredesvoorwaarden, maar ook de volkenbondsgedachten, die BEIDEN WAREN OPGESTELD OP HET VRIJMETSELAARS-CONGRES DAT VAN 28-30 JUNI 1917 IN PARIJS PLAATS VOND en waar vertegenwoordigers van alle „geallieerde" en van eenige neutrale volkeren aanwezig waren, o.a. de grootmeesters van Frankrijk, Br.·. Périn, van Portugal Br.·. Magelhaes Lima en van Engeland Br.·. Hertog van Connaught. (Lennhoff, o.c. blz. 360 noemt alleen den volkenbond als onderwerp van het congres ; voor de andere gegevens zie o.a. Wichtl, Weltfreimauerei, Weltrevolution, Weltrepublik, München 1923, blz. 259).

Zooals Lennhoff aangeeft, was de Volkenbond èn wat haar vorm en organisatie betreft, èn wat zijn leidende ideeën aangaat, geheel en al op dat congres uitgewerkt en de Geneefsche stichting is er van A tot Z de verwezenlijking van. Laat dan dezen Speekselbond geen rechtstreeks vrijmetselaarsinstituut zijn (zooals Lenhoff wil), doch den schijn van neutraliteit bezitten ; dan is het in ieder geval, zooals een landelijk parlement, juist door zijn parlementairen vorm, een instituut dat volkomen open staat en ontvankelijk is voor den invloed en de agitatie die de vrijmetselaars gewenscht achten en als zoodanig, door zijn schijn van neutraliteit, een veel gevaarlijker machtwapen in handen der maçonnieke internationalisten en imperialisten, dan een OPENLIJK vrijmetselaarsinstituut, dat zich als zoodanig aandient.

De volkenbond wordt dan ook door de vrijmetselarij

beschouwd als haar bolwerk van democratie en liberalisme en als zoodanig kan het geen verwondering wekken, dat dit „werktuig des vredes" plotseling zijn waren aard vertoont en als werktuig van dood en vernietiging zich op zulk een hondsche en misdadige wijze tegen het fascistische Italië keert, nu de maçonnieke heerschers hun doodsvijand tegenover zich hebben en de kans schoon wanen om een halve wereld — een wereld van dupes, misleidden, onnoozele halzen en hysterische zwijmelaars, aangevuurd door het hypocrite Albion — tegen het fascisme ten oorlog te roepen.

Ook thans staat de vrijmetselarij meer dan ooit achter den volkenbond en is zij een niet te onderschatten element in het drijven naar een anti-fascistische wereldoorlog, die slechts Engeland voordeel brengen kan, doch waaraan het Europeesche continent ten onder zal gaan.

Volgens het agentschap „Radio" (Action Fr. 19 Sept. 1935) heeft het convent van het Fransche Groot-Oosten een telegram gestuurd, naar den Volkenbond, waarin o.a. gezegd wordt :

„De algemeene vergadering van het Groot-Oosten van Frankrijk, richt aan meneer Benès, president in functie van den Volkenbond, de uitdrukking van zijn verknochtheid aan den geest van den Volkenbond en van de verwachting die hij stelt in dit internationale orgaan, voor de handhaving van den vrede tegen alle imperialismen."

De vrijmetselarij ziet immers in den Volkenbond een medeplichtige in zijn strijd tegen de fascistische Orde en hoopt dat thans, nu de Engelsche maçonnieke heil-

staat eveneens geïnteresseerd is bij een anti-Italiaansche strijd, de dag zal komen waarop zij wraak nemen kan tegen de slagen, die het fascisme de vrijmetselarij in Italië heeft toegebracht. Men moet het door de Loge „Le Portique" bekroonde vrijmetselaarsboek van Maria Rygier slechts lezen, dat als een reservoir van anti-fascistisch vuil en verrotting aandoet, om te beseffen welk een woedenden en grondeloozen haat de vrijmetselarij tegen het fascisme koestert.

Men moet slechts bedenken dat een Albert Lantoine, die als de „woordvoerder van de Fransche Groot-Loge" wordt beschouwd, reeds 15 jaren geleden schreef, dat de Italiaansche vrijmetselarij niet vernietigd was, doch dat de vrijmetselarij in stilte de dag der wrake afwacht en dan het eerste de beleediging wreken zal die het fascisme haar heeft aangedaan („Hiram Couronné d'épines, II, blz. 400). En daarbij moet men bovendien niet vergeten, dat de Italiaansche réfugiées in het buitenland (vooral te Parijs en Londen), Italiaansche Loges hebben gesticht die steeds tegen het fascisme ageeren. Over die in Parijs lezen wij :

„Van de Italiaansche Loge „Italia Nuova" gaat een krachtig (anti-fascistisch v. St.) offensief uit. Deze Loge heeft een reglement, dat overgenomen is van de oude Loges der „Carbonari". De „arbeid" geschiedt er enkel in het Italiaansch. Zijn redenaar is Br.·. Angeloni, ex-advocaat aan het Romeinsche hof en van de Lipuarische eilanden ontvlucht ; zijn Meester van Stoel is Br.·. Campolonghi, die tevens president is van de Italiaansche „Liga voor de Rechten van den Mensch". Zijn eerbiedwaardige „ad vitam aeternam" is de Z.·. E.·. Br.·. Francesco Nitti. Deze Loge is een broeinest tegen het fascisme en tegen Mussolini, die er door ter dood veroordeeld is ! In die

Loge laat men bij de aanneming in den leerling-graad den neophiet zweren, terwijl hij het ritueele zwaard op een afbeelding van Mussolini heeft gericht en naar het portret van Matteotti, ex-Grootmeester van de Italiaansche Groot-Loge kijkt, dat hij het fascisme zal vernietigen een zijn hoofd zal neerslaan." (Act. Fr. 28 Oct. 1935).

De vernietiging van de vrijmetselarij door Mussolini had tot gevolg, dat er in de Fransche maçonnieke en maçonniseerende pers een campagne tegen hem ontketend werd, waardoor beide landen van elkander vervreemdden. Datgene wat Mussolini voornamelijk van het maçonnieke Frankrijk deed afkeerig worden, was de ontdekking, dat alle complotten tegen het fascisme en alle aanslagen op zijn leven, die toen veelvuldig waren, in de Fransche loges gsmeed werden, die de Italiaansche revolutionnairen steunden. De Fransche Grootmacht beïnvloedde ook reeds vóór het fascisme de Italiaansche vrijmetselarij in de richting van socialisme en republicanisme en voelde de slag van Mussolini als een, die haar zelf was toegebracht. Geen wonder dat wij nu de Fransche vrijmetselaars, die principieel socialistisch zijn, de hand zien reiken aan de Engelsche imperialistische politiek en aan Genève en dat wij hen in hun eigen land, het anti-fascisme en de solidariteit met de Engelsche sanctie-politiek hooren prediken. Zij worden daarbij gesteund door de Engelsche „cavalerie de Saint-Georges" en de Engelsche „intelligence-service", die hun uiterste best doen om de Fransche revolutionnairen en pacifisten aan te vuren tot een anti-fascistisch bloedbad.

Waar op het Congres van het Fransche Groot-Oosten in 1930 de stelling, dat „de komst van een socialistische

wereld, in den uitgebreidsten zin van het woord, tot heil der menschheid zal zijn", is aangenomen met bijna algemeene stemmen en de officieele politiek der Fransche vrijmetselarij sedertdien volkomen socialistisch is, is een dergelijk samengaan van rooden en vrijmetselaars vanzelfsprekend.

Het kan ons, na het bovenstaande dan ook niet meer verwonderen, als wij de Broeders samen met de rooden aan het werk zien en zij door de nationale Fransche bladen gesignaleerd worden :

„De anti-Italiaansche veldtocht (in Frankrijk) is opgezet door de Vrijmetselarij en door de sovjets, die beiden wraak op Mussolini te nemen hebben en deze nu zoeken op internationaal terrein, met de kans Frankrijk in een oorlog te betrekken". (Gringoire, 6 Sept. 1935).

Vanaf Benes tot aan Basch en Jèze (bijgenaamd de gekleurde Ethiopier) toe, is de geheele internationale vrijmetselarij in Genève aanwezig om de oorlog onontkoombaar te maken en Frankrijk te noodzaken tot een Europeesch conflict (waarvan het het eerste slachtoffer zou zijn) om te vormen, hetgeen slechts een Abessinische expeditie is (waar het geen last van heeft).

De wandelgangen van den V. B. zijn overladen met socialistische en communistische delegaties, die overvloeien van beleedigende uitingen tegen Italië, die de vreemde delegaties met petities belegeren en die Laval bedreigen hem bij zijn terugkomst ten val te brengen, door een linksche coalitie, als hij in zijn vredelievende houding volhardt." (Candide, 10 Sept. 1935).

Laval is geëscorteerd door Br.·. Herriot en Br.·. Paul Boncour „voor wie het Pact van Genève een evangelie is en die steeds afkeerig zijn geweest van het fascisme en zijn „carnaval". De linksche Fransche politiek steunt Herriot en Boncour tegen Laval. Blum en Vaillant-Couturier volgen denzelfden weg. En de vrij-

metselarij zit achter hen, als een onzichtbare dirigent, die de samenwerking regelt. Zoodoende heeft Laval Woensdag moeten erkennen dat hij, aan alle kanten GEDRONGEN en GENOODZAAKT tot kiezen, Engeland en den volkenbond gekozen heeft." (Léon Balby in „Le Jour" van 13 Sept. 1935).

„Thans is de volkenbond overstroomd door een brutale menigte : valsche intellectueelen met te lange haren, leden van den bond voor de Rechten van den Mensch onder aanvoering van hun president Br.·. Victor Basch, leden van het Comité ter verdediging van het Ethiopische volk, geleid door Paul Perrin en Longuet, vrijmetselaars-afgevaardigden der Fransche kamer" (Gringoire, 6 Sept. 1935).

Gedurende de tweede helft van October is o.a. in de navolgende, onder het Fransche Groot-Oosten ressorteerende Loges, naar aanleiding van de Italiaansch-Abessinische kwestie een felle anti-fascistische agitatie gevoerd : op 16 Oct. in „L'Etoile Polaire" ; op 17 Oct. in „Ernest Renan" ; op 18 Oct. in „Vérité Prime Tout" ; te Boulogne sur Seine ; op 20 Oct. in „Aurore Sociale" te Charenton; op 21 Oct. in „France et Colonies" ; op 23 Oct. in „Vrais Experts" ; op 24 Oct. in „Rénovateurs", op 25 Oct. in „Vérité" ; terwijl op 24 Oct. in de, onder de „Gemengde Vrijmetselarij Le Droit Humain" ressorteerende Loge „Spartacus" en op 18 Oct. in de onder de Groot-Loge ressorteerende Joodsche Loge „Thébah" hetzelfde plaats vond. (Act. Fr. 28 Oct. 1935).

Daarbij kunnen wij de in Rome algemeen bekende meening voegen, dat Mussolini het meeste te stellen heeft met de vrijmetselarij, die steeds blijft trachten ondergrondsch tegen hem te ageeren en dan is dat alles bij elkaar een voldoende bewijs voor den invloed en het ondergrondsch gewroet, die de internationale vrijmetselarij in deze materie uitoefent.

Wanneer er dus een wereldoorlog komen gaat van de

Italiaansch-Abessinische kwestie, dan is deze voor een groot deel, naast de Engelsche agitatie, te danken aan het ondergrondsch gewroet der vrijmetselaren, die het Italiaansche fascisme haten en die daarenboven beangst zijn voor den groei van de fascistische gedachte in de andere Europeesche landen, waar deze eveneens hun ondergang zouden kunnen beteekenen. Daarom moet de democratie en de liberale vrijheid gered worden, daar deze hun de voorwaarde schenkt om naar wensch te ageeren en te wroeten in het nationale en internationale bestel ; daarom moet Europa in vuur en vlam gebracht worden voor een anti-fascistischen „heiligen" oorlog, in de hoop dat die den ondergang van het Italiaansche fascisme ten gevolge zal hebben, waardoor bovendien de propagandistische kracht van het fascisme in de andere Europeesche landen verzwakt zou worden.

6. NAAR DE ROODE WERELDREVOLUTIE

De grootste oorlogshitsers tegen het fascistische Italië, zijn de verschillende roode organisaties, die allen fanatieke voorstanders van sancties zijn, zelfs al zouden die tot oorlog overslaan. Het anti-fascisme, dat bij de anderen min of meer bedekt tot uiting komt en slechts „bij vergissing" rechtstreeks gedemonstreerd wordt, ligt er bij deze demagogen dik bovenop, al klinkt daar bovenuit dan ook (volgens Moskou's recept) den roep om „vrede". Maar wanneer wij tegenover de vredes-leus der Communisten de bekende uitspraak van Lenin plaatsen : „Ieder vredesprogramma is huichelarij", dan is dat op zich al voldoende bewijs, dat zij hun volgelingen slechts bedriegen met hun vredesgepraat, doch in werkelijkheid den oorlog willen.

Reeds het vijfde congres der Komintern eischte de concentratie van de wapenen in de handen van het „proletariaat" en de ondermijningsarbeid in de legers. Het verklaarde dat DE NATIONALE OORLOGEN EN DE KOLONIALE REVOLUTIES ALS VOORSPEL VAN DE COMMUNISTISCHE WERELDREVOLUTIE TE BESCHOUWEN WAREN." Op het zesde congres in 1928 werd openlijk verklaard : „DE VOLGENDE WERELDOORLOG ZAL TOT EEN MARXISTISCHE WERELDREVOLUTIE OMGEVORMD WORDEN, daarvoor is noodig dat de koloniale volkeren op planmatige wijze opgezweept worden." En op het laatste congres verklaarde Pieck : „Het zal de opgaaf zijn van de proletariërs der geheele wereld om SAMEN MET HET ROODE LEGER TE STRIJDEN voor de zege der revolutie en VOOR HET OMZETTEN VAN DE IMPERIALISTISCHE OORLOG IN DE BURGEROORLOG tegen de bourgeoisie". (De Tribune, 30 Juli 1935).

Deze uitlatingen der communistische leiding, bewijzen zonneklaar, dat het communisme den oorlog wil en noodig heeft, omdat het slechts baat vinden kan in de wanorde en de woelingen die een oorlog met zich mee brengt. Zij bewijzen, dat het vredesgeblaat slechts dient om een geweldige wereldmachinatie te verbergen, welke in werkelijkheid op een oorlog en zijn verwoestingen aanstuurt in de tweeledige hoop, dat daardoor èn het fascisme in Italië zal vallen èn de roode revolutie zal kunnen losbranden, met name in de Romaansche landen (Frankrijk, Spanje, Roemenië, Italië). De sociaal-democratie, die in Frankrijk geheel door de Communisten wordt meegesleurd, hoopt op eenzelfde doel. Want de roode oorlogsdrijvers zien maar al te goed, dat Italië een inspireerend voorbeeld is voor heel Europa en dat de overal groeiende fascistische bewegingen de dood voor het socialisme beteekenen: „Socialisme of fascisme: dat is vandaag de vraag die voor de menschheid gesteld wordt", heette het in de openingsrede van Pieck op het laatste congres der Komintern (De Tribune, 29 Juli 1935) en dit alternatief was de grondtoon van het gansche congres,is de grondtoon van de gansche daarop gevolgde roode agitatie.

De socialisten en communisten staan, in hun roep om sancties, op één lijn met de wenschen der Engelsche kapitalistische imperialisten, der vrijmetselaars en der bloedige pacifisten, die allen de wereld naar een nieuwen oorlog willen drijven om een egoïstische hersenschim, om hun haat tegen het fascisme, tegen orde en rechtvaardigheid, in bloed en dood te koelen. Wij heb-

ben in het voorgaande gezien, hoe de rooden met de vrijmetselaars (en dikwijls geleid door vrijmetselaars) pressie trachten uit te oefenen op de staatslieden te Genève. De drie socialistische regeeringen uit het Noorden hebben zelfs gedreigd, den Volkenbond te verlaten indien geen sancties tegen Mussolini genomen zouden worden. Léon Blum schreef zelfs zeer prat :

„De Internationale, haar Fransche sectie, en ik durf zelfs beweren het blad Populaire, hebben het recht om zich te beroemen op hun aandeel in de onweerstaanbare beweging der meeningen die zich in Genève heeft kenbaar gemaakt en die het aangezicht van Europa veranderen kan." (Populaire, 13 Sept. 1935).

Die het aangezicht van Europa veranderen kan... dat kan slechts door oorlog en revolutie gebeuren : een antifascistische Europeesche oorlog en de daaruit voortvloeiende „proletarische revolutie". Want wij mogen NOOIT uit het oog verliezen, dat AL deze agitatie TEGEN HET FASCISME is gericht en tegen het FASCISME ALLEEN. Wij hebben daarvoor reeds vele getuigenissen gegeven, die wij om de herinnering op te wekken, met de volgende aanvullen :

„De stricte toepassing der economische, finantieele en commercieele sancties TEGEN DE FASCISTISCHE REGEERING, ZAL ZIJN VAL VEROORZAKEN, DIE HET FASCISME IN DE ANDERE LANDEN MEE ZAL SLEEPEN." (Travail, Genève, 8 Oct. 1935).

„WIJ ZIJN TROUW AAN HET PACT, OPDAT MUSSOLINI DOOR HET ZWAARD VERGAAN ZAL". (Bevin, de nieuwe Labour-leider, cit. „Journal de Genève", 2 Oct. 1935).

Ofschoon de plannen van Mussolini reeds in Februari

van dit jaar algemeen bekend waren, is de groote agitatie ongeveer gelijktijdig (eind Augustus) met de concentratie van de Engelsche vloot in de Middellandsche Zee, begonnen. Engeland gebruikt immers de revolutionnairen voor zijn doel en wij hebben reeds vernomen dat de Engelsche „Intelligence Service" en de „Chevaliers de St. George" de roode agitatie, vooral in Frankrijk, aanvuren.

Zoo is de behandeling in Genève voorafgegaan en begeleid door een enorme PRESSIE, die door alle linksche partijen op de verschillende regeeringen is uitgeoefend. Krantenartikelen, manifesten, demonstraties, resoluties en vergaderingen hebben een massale suggestie op een deel der volkeren uitgeoefend en hebben alles gedaan om hun regeeringen te drijven naar een onverzoenlijke en oorlogszuchtige politiek. Zoodoende is voor een zeer groot deel de leiding in deze zaken ontvallen aan de handen der staatslieden en overgeleverd aan het onverantwoordelijke en misdadige drijven van intriganten en ophitsers. De meesten van hen, die in het zog dezer demagogen meedrijven en om sancties roepen, zien de consequenties van hun standpunt niet in. Zij meenen, dat men met vreedzame middelen Italië dwingen kan om terug te trekken uit Abessinië, (denk slechts aan de Dortsche Vrijz. Democraten die alleen mee willen werken aan „menschwaardige middelen, die tot doel hebben de aanranders van het recht levend en ongeschonden voor den rechter te brengen" — wij zien Mussolini al door de V. B. rechercheurs voor den Raad gebracht !) daar zij niet inzien dat de expeditie een LEVENSNOOD-

ZAAK voor het Italiaansche VOLK beteekent en dat opgeven van nieuwe ruimte zijn ondergang zou zijn. Gewone sancties, die bovendien niet effectief kunnen zijn, omdat half Europa er niet aan mee doet, zullen het Italiaansche volk niet tegen houden. In hun stricte vorm echter — en evenzeer wanneer zij zich tot blokkade uit zouden breiden — beteekenen zij echter een poging om het Italiaansche volk te doen verstikken ; beteekenen zij een wurgende hand om de Italiaansche expeditie ; beteekenen zij dus RECHTSTREEKS een daad, die gelijk staat met een militaire aanval wat wreedheid en effect betreft, en het is te verwachten en ook heel natuurlijk, dat Italië dit geweld met geweld beantwoorden zal en den strijd op leven en dood aangaan (zooals de It. bladen reeds te kennen gaven). Deze consequentie is ONHERROEPELIJK aan een doorgevoerde sanctiepolitiek verbonden en IEDER DIE OM SANCTIES ROEPT, ROEPT ALDUS OM OORLOG.

De meeste „leiders" zijn zich dit dan ook wel bewust. Zoo heeft de gemeenschappelijke vergadering van de Socialistische Arbeiders Internationale en het I. V. V. op 6 Sept. te Genève zich eenstemmig uitgesproken vóór de toepassing van sancties, desvereischt OOK VAN MILITAIRE SANCTIES tegen een aanrander van het Volkenbondspact. Deze sanctiepolitiek wordt o.a. door „Het Volk" verdedigd en gebruikt in zijn oorlogszuchtige hitscampagne tegen Italië. Alle anderen, Rusland, Engeland, Frankrijk, Polen, enz. die het voorbeeld gegeven hebben en door hun herhaalde schendingen het pact tot een zinnelooze letter maakten, gaan echter vrijuit en

hoeven niet met sancties tot herroeping van hun daden gebracht te worden ! „HET FASCISME MOET BEGRAVEN WORDEN” (zooals Vaillant Couturier in de Humanité schrijft), DAT is de drijfveer van de gansche agitatie die Europa thans beroert en onder het mom, een Afrikaansch oorlogje te willen verhinderen, drijft men naar een Europeeschen oorlog, waarbij die van 1914 nog maar kinderspel zal zijn ; naar een duivelschen democraatschen vernietigingsoorlog, waarin de laatste ordelijke resten van Europa ten onder zullen gaan.

In Engeland zijn het de arbeiderspartijen die welbewust SANCTIES, DUS OORLOG, eischen.

Sir Walter Citrine heeft op 13 Sept. aan het Trade Union's Congres onomwonden verklaard, dat de sancties „den oorlog met zich mee kunnen sleepen, maar dat is een kwaad dat wij aanvaarden moeten.” Georges Lansbury heeft de consequenties aanvaard, en is als voorzitter van Labour afgetreden omdat hij de oorlogszuchtige sanctiepolitiek misdadig vond. Ook Sir Stafford Cripps is tegen sancties gekeerd, omdat „economische sancties onafscheidelijk zijn van militaire sancties.” Kean, de voorzitter van het Trade Unions Congress van 2 Sept. (die verklaarde, zooals wij reeds geciteerd hebben, dat Italië geen veroveringen mocht maken omdat een vergroot grondgebied LEVENSNOODZAAK voor het land was en dit aan het fascisme, dat kapot moest, nieuwe levenskans zou geven) merkte eveneens op, dat men de kans onder de oogen moest zien, dat economische sancties een oorlog zouden ontketenen, ja dat „oorlog onvermijdelijk was als Italië zich niet terugtrok”, maar dat het behoud van den volkenbond en de ondergang van het fascisme wel een oorlog waard was ! (Cf. The Times, 3 Sept. 1935).

Met een dergelijke onbewogen koelbloedigheid zien de

Engelsche pacifistische (hi, hi, hi) socialisten de mogelijkheid van een nieuwe wereldoorlog onder het oog, waarvoor zij zelf niet zullen hoeven te vechten, en die zij cynisch aanvaarden omdat het tegen het fascisme gaat. Lansbury heeft op dat congres duidelijk geopenbaard, dat het den invloed der Sovjets is, die Labour den weg naar Sancties en oorlog opdrijft en aldus tot medeplichtige maakt aan het Engelsche imperialisme. Een Robison, die beweert dat sancties den vrede verzekeren, is niet anders dan de marionet of de knecht van Moscou en laat hetzelfde misleidende sirenengezang van „vrede" hooren, dat ook de communisten in ons land plegen te kweelen. Lansbury, Stafford Cripps en Ponsonby hebben zich, nadat op het congres de sanctiepolitiek met 2.168.000 tegen 102.000 stemmen was aangenomen, van Labour teruggetrokken, dat nu heelemaal in handen is van marionetten en soldeniers van de oorlogszucht der Sovjets, waar het Engelsche imperialisme gebruik van maakt, om zijn eigen belangen te dienen en een politiek van opvoering der bewapening te kunnen volgen, totdat het den stroom, die het eenmaal ontketend heeft, niet meer zal kunnen leiden en ZELF in de roode terreur ten onder gaan.....

Terecht verzuchtte Sir John Simon dezer dagen : „De burgers die hun verantwoordelijkheid beseffen, zullen een zucht van verlichting slaken bij de gedachte, dat de leiders der arbeiderspartijen niet aan de macht waren gedurende deze moeilijke dagen." En dat geldt niet alleen voor Engeland !

Erger nog en feller is de campagne, die in Frankrijk gevoerd wordt voor de sanctie-oorlog tegen het fascisme, waar het niet alleen de communisten zelf zijn, die ageeren, maar evenzeer de Engelsche agenten, die op allerlei plaatsen en situaties door de nationale Fransche pers gesignaleerd zijn. Deze hebben ten doel de Fransche regeering, die weigert het Fransche volk te slachtofferen voor de wenschen van het Britsche Imperialisme, te pressen tot een overeenstemming en rücksichtslose samenwerking. Het is zelfs nog een vraag, of hier geen verdergaande bedoelingen achter zitten en men langs dezen weg niet tevens een rood en dus verdeeld en verzwakt, ja een communistisch Frankrijk verwerkelijken wil, teneinde het zeer sterk groeiende Fransche fascisme te weerstaan. Want Engeland is steeds afkeerig geweest van sterke regeeringen op het continent en het fascisme brengt een sterke regeering, die bovendien radicaal tegen de vrijmetselaarsidealen ingaat. Dit is nog zoo'n vergaande veronderstelling niet, als men weet met welk een haat het fascisme in het algemeen door de Engelschen wordt bezien, haat die onoverzienbaar gegroeid is nu het fascisme in Italië het Engelsche imperialistische snobisme doodgewoon weerstaat — hetgeen voor de Engelsche mentaliteit een ongehoorde beleediging beteekent.

Wij hebben gezien, dat op aandringen van Eden de geneefsche „veroordeeling" speciaal tegen het fascisme was gericht en ook in Londen heeft de secretaris van de Schatkist, Duff Cooper zich in gelijken zin uitgelaten. Bovendien staat de Engelsche regeering toe, dat de

Britsche vakbonden tegen het fascisme in Italië samenzweren en o.a. als programmapunt nastreven: „Hulp aan de vakvereenigingen om de Italiaansche vakbonden te helpen opbouwen (alsof Italië geen Corporatieve Staat was! v. St.) en de anti-fascistische strijd IN ITALIE te ondersteunen." (De Tribune, 25 Sept. '35).

En zoo zien wij, dat in Frankrijk speciaal Herriot, tegenover Laval, gebruikt wordt als middel om pressie uit te oefenen. Herriot, die als radicaal de „Kerenski" der Fransche communisten zou kunnen worden. De radicalen en het eenheidsfront noemen Laval, die niet onmiddellijk de sanctie-oorlogspolitiek van de Engelschen en de rooden heeft willen volgen en tracht de Europeesche vrede te redden, reeds fascist en dreigen met een cabinetscrisis, waarbij Herriot hem op zou volgen.

Wanneer wij „Gringoire" mogen gelooven — het blad is een zeer serieus blad; de mededeeling, die ook door andere bladen is overgenomen, is niet tegengesproken — dan komt dat volkomen met de Engelsche wenschen overeen:

„Wij verzekeren, zonder eenige vrees voor tegenspraak, dat op Donderdag 8 Oct. in Parijs een clandestine conferentie heeft plaats gehad van Herriot eenerzijds en zekere officieele Engelsche persoonlijkheden anderzijds.

Gedurende deze samenkomst is een programma van Fransch-Engelsche samenwerking tegen Italië bestudeerd en vastgelegd.

Herriot heeft zich verbonden dit programma te vervullen als hij president van den Ministerraad zal zijn. Hij heeft bovendien te verstaan gegeven, dat hij in de naaste toekomst, geholpen door Flandin en de linksche ministers, Laval tot aftreden zou dwingen. Het cabinet zou zoo goed als niet gewijzigd worden.

Maar Herriot zou zich op den Quai d'Orsay installeeren." (11 Oct. 1935).

Voeg daarbij den lof, die Herriot in de Engelsche pers, unaniem van links tot rechts, krijgt toegezwaaid als de vertegenwoordiger van de „onvervalschte democratie", waaraan het Laval zou haperen, dan is hier een geheime hand voelbaar. Dezelfde geheime hand, die onder den wereldoorlog tegen het Tsaristische regime geageerd heeft en zeer veel schuld draagt aan zijn val, zooals vele auteurs aanvoeren :

„Prinses Paley beschuldigt in haar „Mémoires" den ambassadeur van Engeland in Rusland, sir George Buchanan, in zijn legatie het scenario van de revolutie samengesteld te hebben. Met toestemming van zijn regeering had Sir George Buchanan inderdaad dagelijksche samenkomsten met de revolutionnaire clan, die hij naar de macht stuwde. De Russische minister van Binnenlandsche zaken waarschuwde Nicolaas II voortdurend tegen de verdachte activiteit van sir George Buchanan. Hij stelde hem zelfs voor de Britsche ambassade te doen surveilleeren. De Tsaar weigerde dit uit eergevoel, maar hij had sedertdien voor sir George slechts de koelste en kortste vorm van audientie over en ontving hem niet anders meer dan staande.

Het plan der revolutionnairen bestond daarin, zooals men later uit de geschriften van Milioukoff en Denikine zien kon, dat men den keizerlijken trein onderweg zou doen stoppen. Men beoogde de „lichamelijke verwijdering" van den Tsaar. Ditzelfde program hebben de bolsjewieken ongeveer uitgevoerd. Op blz. 183 van zijn „Mémoires" bekent sir George Buchanan : „Hugh Walpole, chef van onze propaganda vroeg mij op een meeting een verklaring af te leggen, om te laten zien dat ik geheel en al aan de zijde van de revolutie stond. Dat deed ik dus." (Gringoire, 18 October 1935).

De overeenkomst is te treffend om niet mogelijk te zijn. Rule Brittannia !

Zoodoende is Frankrijk op het oogenblik verdeeld in twee vijandige kampen, waarvan de „pacifisten" thans de sanctie-oorlogsdrijvers zijn en de nationalen en nationalisten, die steeds als bellicisten zijn uitgescholden, de zaak van den vrede door localisatie van den oorlog in Abessinië dienen. Laval is in diepsten grond klaarblijkelijk een voorstander van de laatste stelling, die de eenige is welke op reëele wijze het Fransche belang dient. Frankrijk, dat geen belang bij Abessinië heeft, dat op geen enkele wijze gevaar loopt en in Italië een natuurlijke vriend ziet, zou wel stapelgek zijn als het zich voor de belangen der roode revolutie, der maçonnieke demoliberale idealen, der Engelsche finantieele en imperialistische machten en der Geneefsche speeksel-ideologie tot een oorlog tegen een Latijnsche broedernatie verleiden liet. Maar op Laval wordt een zware pressie — om het niet chantage te noemen — uitgeoefend door middel van Genève, de Engelsche „vriendschap" en de linksche binnenlandsche agitatie. Het is niet meer de deskundige en verantwoordelijke persoon, Laval in dit geval, die onafhankelijk en volgens zijn beste inzicht, de te volgen gedragslijn bepaalt, maar allerlei obscure, egoistische en demagogische elementen, (waarvan met name de Communisten, die het volksfront dirigeeren, door Sovjet-Rusland schijnen gesubsidieerd te worden) trachten hun wil aan de regeering OP TE DRINGEN.

In de bladen heeft men kunnen lezen dat eind Sept. in Straatsburg een Duitscher en een Deen gearresteerd werden, die in het bezit waren van enorme bedragen aan geld, bestemd voor versterking van de kas der Fransche Communistische Partij opdat deze haar propaganda tegen Italië met versterkte kracht

zou kunnen voortzetten. Zij hadden documenten bij zich, waaruit deze bestemming van het geld bleek. Zooals Henri Lémery in „Avenir" opmerkt, zijn er honderden door de Internationale finantieel gesteunde bewegingen in Frankrijk, die geregeld geld ontvangen om agitatie te voeren. Maar het merkwaardige is, dat er verder over deze kwestie gezwegen wordt en de schuldigen wegens „spionnage" voor den rechter zullen komen... Zoo verdonkeremaant een roode vrijmetselaars-justitie zelfs deze voor de communisten compromiteerende omkoopingen, die van het Volksfront niets anders maken dan een handlanger van Sovjet-Rusland, dan een betaald en omgekocht ondermijningsinstituut.

Dit Russische geld, verricht merkwaardig netjes een dienst die met die der Engelsche geldbelangen overeenkomt !

Zoodoende werken alle krachten — bewust of onbewust — naar het doel van Moscou : „Door oorlog naar de wereldrevolutie", door naar de sanctie-oorlog te drijven.

„Daarvoor wordt Laval omringd en belegerd, gebruikt men alle middelen om zijn geduld uit te putten, om hem te vermoeien, in een hoek te dringen en tot overgave te bewegen. Men spant zich in om op zijn collega's te ageeren, om op de ijdelheid van den een en de geestelijke armoede van den ander te speculeeren. Zoo noodig zal men een ministerieele crisis veroorzaken. Beter dat Frankrijk vergaat dan een principe. En wat voor een principe ! Als al die menschen, met de middelen waarover zij beschikken, voor het goede een tiende van de hardnekkigheid over hadden die zij voor het kwaad ontplooien, zou ons land reeds sedert lang de crisis die het ondergaat, te boven zijn," aldus merkt J. Delebecque (Action Fr. 15 Oct. 1935) zeer terecht op.

De houding en de tactiek van de communisten is begrijpelijk. Zij spelen hun gewone spel, zij zijn logisch en drijven naar de meest radicale een beleedigende, uittartende en heftige maatregelen tegen Italië, in de hoop dat daardoor de oorlog zal ontstaan, die de roode revolutie mogelijk maakt. Om in Frankrijk de revolutionnaire actie te ondersteunen, is met opzet door middel van den Volkenbond een conflict opgeblazen en tot een Europeesch conflict gemaakt, dat tot een uithoek van Afrika gelocaliseerd behoort te worden.

Onbegrijpelijk daarentegen is de houding, die overal in Europa, in Engeland zoo goed als in ons land (wij noemen hier slechts de onderteekenaren van het „Adres van het Abessynsche Comité", die de vergaande en brutale verwatenheid hebben te spreken „namens het Nederlandsche volk", hetgeen een misleidende en onware opschroeving van hun standje is) allerlei waanwijze pseudo-intellectueelen en onnadenkende burgers, zich met deze openlijke of verkapte communistische agitatie verbinden en aldus huilen met de wolven.

Daar de Volkenbond, ondanks de haast die hij ditmaal toont om een oorlog te verwekken, blijkbaar de Sovjets en de communisten niet vlug genoeg werkt, heeft men op eigen houtje Italië den economischen oorlog verklaard en zijn o.a. de Fransche spoorwegarbeiders en de Engelsche vakvereenigingen op eigen houtje tot sancties overgegaan en hebben zij verklaard niets voor Italië meer te zullen vervoeren. De gemeenschappelijke conferentie van de Socialistische Internationale (waarvan

Vondervelde, minister in het Belgische kabinet van Zeeland president is) en het I.V. V. overweegt een dergelijk besluit voor de geheele wereld en heeft naar den Volkenbond bericht gezonden, dat zij instemt met de sanctiepolitiek en „den vollen steun harer organisaties verzekert bij de toepassing van GELIJK WELKE SANCTIES, om een einde te maken aan den oorlog." Hier zien wij dus een aantal „STATEN IN DEN STAAT" maatregelen van vijandschap tegen een vreemde natie nemen en den volkenbond steun toezeggen, die zelfs militaire steun insluit, BUITEN HUN EIGEN LANDSREGEERINGEN OM, DAAR MOSCOU BEVEELT :

„De derde internationale heeft aan de Alg. Geünieerde Confédératie, aan den algemeenen raad van de Britsche Trade Unions en aan het I. V. V. een oproep doen toekomen, teneinde de arbeidersklasse te mobiliseeren en een massale actie voor te bereiden." (Le Journal, 10 Oct. 1935).

Deze derde Internationale is de werkelijke machthebber in Sovjet-Rusland, de machthebber waarvan de regeering in het Kremlin slechts de gepleisterde voorgevel is en wier slaafsche onderdanen over de geheele wereld verbreid zijn. Met dit machtsinstrument drijven de Sovjets op allerlei wijzen ONDERGRONDSCH de actie der arbeiders-organisaties den weg op tegen Italië en het fascisme, die de Komintern thans om tactische redenen wenschelijk acht. Aldus zijn er in de demoliberale landen reeds uitgebreide volksgroepen (in ons land de C. P. H.), die op aanstoken en onder leiding van de agenten van Sovjet-Rusland, eigenmachtig een buitenlandsche politiek voeren en zich op dat gebied aan

den staat en zijn beslissingen onttrekken. Dat leidt er toe, dat aldus den hefboom der sancties aan de handen der regeeringen ontvalt en door de Komintern gehanteerd gaat worden.

Dat is de logische consequentie van den demo-liberalen staat, die door allerlei ondergeschikte machten beïnvloed en voortgedreven wordt.

Maar, terwijl Dimitrov, „de stuurman der derde Internationale” de socialisten en communisten in heel Europa in beweging tracht te brengen en de hetze naar de anti-fascistische oorlog welke de wereldrevolutie moet brengen, aanstookt, zit op het forum van Genève, glimlachend en eerbiedwaardig, de ex-bankroover en ex-wapensmokkelaar Litwinof als de OFFICIEELE afgezant van het Sovjet-Rijk ZIJN spel te spelen in de „groote” politiek der mogendheden.

Terwijl hij zalvend en minzaam spreekt over de vrede en de vredespolitiek der Sovjet-Unie schrijft achter dezen schoonen gevel iemand in het officieele orgaan der Komintern (Artikel bij de 17 verjaardag van het roode leger, No. 5|6, jrg. 1935) :

„HET ROODE LEGER IS HET LEGER DER PROLETARISCHE WERELDREVOLUTIE. Het omringt als een stevige muur de sociale Sovjet-Republiek, deze vesting der wereldrevolutie en strijdt daarmede tegelijkertijd voor de triomf van het communisme in de geheele wereld. Het roode leger wordt opgevoed in een geest van vurige liefde tot de arbeiders die smachten in de ketenen van het kapitalisme en tot de werkers in de koloniën. Het roode leger is tot in het merg doordrongen van den geest van internationalisme en is de GEWAPENDE VOORTROEP DER ARBEIDERS EN WERKERS IN DE GEHEELE

WERELD. De werkers van alle landen kennen het succes dat het roode leger in den burgeroorlog heeft. De internationale beteekenis van de burgeroorlog is geweldig groot. De massa der werkers in alle landen, op de eerste plaats de communistische broederpartijen, moeten zich de leeringen van den burgeroorlog eigen maken. HET PROLETARIAAT DER KAPITALISTISCHE LANDEN MOET DE ERVARINGEN VAN DEN RUSSISCHEN BURGEROORLOG BESTUDEEREN, MOET ZICH BEWAPENEN EN BEGEESTEREN VOOR DE KOMENDE STRIJD OM DE PROLETARISCHE WERELDREVOLUTIE. DE MILITAIRE WERKZAAMHEDEN DER COMMUNISTISCHE BROEDERPARTIJEN MOGEN NIET LANGER UITBLIJVEN."

Dat is het gezicht, dat zich grijnzend vertoond achter het eeuwig glimlachende vredesmom van Litwinof en zijn kornuiten. Neen, ook voor Litwinof gelden (evengoed als voor de communistische „broederorganisaties") de woorden van Lenin : „Ieder vredesprogramma is huichelarij", woorden die met vurige letters te Genève aan den wand geschreven moesten zijn.

HEEL de politiek en de agitatie, door de vertegenwoordigers van het Sovjet-Regime verscholen achter de roep om vrede en sancties, is slechts een drijven naar de toestanden die de roode revolutie mogelijk maken : is dus, volgens de leer van de Komintern, een drijven naar oorlog, waaruit de burgeroorlog moet ontstaan. En niet alleen in Genève, ook in de andere verdragen is heel de politiek van Litwinof ALLEEN OP DAT DOEL gericht. En zijn stut en steun daarbij is de vrijmetselaar Benes, de huidige voorzitter van den Raad, die Sovjet-Rusland in den volkenbond heeft geintroduceerd, die bemiddelaar is bij de meeste verdragen die de Sovjets buiten den volkenbond om afsluiten en die ook thans

de bemiddelaar is met de Engelsche politiek.

Inderdaad, „de wereldpolitiek is steeds meer en meer beïnvloed door het land van de dictatuur van het proletariaat” zooals het officieele orgaan van de Komintern schreef (Internationale Communiste, 1935, No. 12) en die beïnvloeding, eenerzijds door Litwinof in Genève en anderzijds door de agenten der Komintern in de verschillende linksche partijen, is als een gist, dat het verrottingsproces der demo-liberale wereld verhaast en zijn ondergang in de bloedige slachting van den burgeroorlog, van de wereldrevolutie, onafwendbaar maakt.

Tenzij het fascisme intijds in geheel Europa overwint en orde schept waar de chaos heerscht, recht brengt waar onrecht regeert en samenwerking schept waar het egoïsme verdeelt en aldus de toestanden brengt, waarin WERKELIJK VREDE bestaanbaar is.

En wanneer uit de Italiaansche expeditie in Afrika een Europeeschen oorlog zou ontstaan, dan zijn daar de pacifisten, de rooden, de Engelschen en de Volkenbond — en zij ALLEEN — de schuldigen en de verantwoordelijken aan.

Dat is de conclusie uit hetgeen de wereld in de huidige situatie te zien geeft ; dat is het resultaat van onze eerlijke, doch al te korte, studie omtrent „de waarheid over Italië-Abessinië.”

28 October 1935.